

Perry Rhodan

CLARK DARLTON

Duch věčnosti

Knihovnička Perry Rhodan 65

Přeložil Jaroslav Kuťák

Tats-Tor kroužil jako druhá planeta kolem slunce Morag. Arkonidané obsadili tento svět před pěti tisíciletími. Zdejší kolonisté se živilí vývozem hodnotných surovin a obchodem s jinými bytostmi arkonidského Impéria, řízeného gigantickým počítačem - Regentem.

Potom se však přes Tats-Tor přehnala tajuplná Časová fronta a způsobila zmizení veškerého organického života. Zanechala po sobě jenom prázdný svět, na kterém nebylo nic živého, i když všechna města a všechny stavby zůstaly nedotčeny. Avšak lidé, kteří v nich kdysi žili, milovali se a bojovali, tihle lidé tu už nebyli. Zdržovali se kdesi v jiné časové dimenzi.

Jestliže Perry Rhodan přistál na Tats-Toru, měl k tomu své důvody. Právě tady před nedávným odstartovala expedice do jiného časoprostoru pod vedením poručíka Marcela Rouse.

To se stalo v lednu, před více než sedmi měsíci.

Nyní se Perry Rhodan vracel k Tats-Toru už potřetí. Zatímco se na obrazovkách pomalu objevovala planeta zbavená všeho živého, Rhodanovy myšlenky putovaly zpátky. Vzpomínal na obě předchozí návštěvy, které nepřinesly žádný výsledek ani naději pro ztracenou expedici...

Už deset dní scházela jakákoliv stopa po Rousově expedici. Poručík Rous pronikl do cizí dimenze pomocí čočkového generátoru. Doprovázelo ho pět dalších mužů. Ale nikdo z nich se nevrátil.

Rhodan přistál se superobřím bojovým křižníkem Drusus, kulovitou lodí o průměru půldruhého kilometru, a po kratším hledání našel opuštěný průzkumný člun typu Gazela, do kterého byl zabudován zmíněný čočkový generátor.

S pomocí tohoto geniálně sestrojeného přístroje bylo možné proniknout do jiné dimenze v okamžiku, kdy se tato dimenze dotkla normálního Časoprostoru, aniž by přitom Členové takové expedice ztratili vlastní čas. Jinými slovy - vládnuoucí poměry v opačné existenční rovině pak neměly žádný vliv na člověka, který do ní pronikl pomocí generátorového pole.

Rhodan, Reginald Bull a několik mutantů kráčeli se smíšenými pocity ke Gazele, opuštěné uprostřed pouště. Kromě nich na tomto světě neexistoval žádný život, nebyli tu ani Červi, dokonce ani hmyz. Časová fronta vzala všechno s sebou a zanechala jenom anorganickou hmotu a rostliny.

Bully, Jak Reginalda Bulla obvykle nazývali, si decentně odkašlal a pokusil se skrýt své rozčilení. Ostatní si v žádném případě nesměli všimnout, že má strach.

„No, tak už je to deset dní, co se nám ztratili," řekl stísněně. „Pokud se tím světelným oknem dostali do jiné dimenze, proč se tudy nevracejí zpátky?"

Rhodan na něj úkosem pohlédl a šel dál.

„Přišli jsme sem kvůli odpovědi na tuto otázku. Bully. Mám pocit, že takových odpovědí existují stovky - a bude záležet jen na nás, kterou z nich vybereme jako správnou. Tamhle stojí Gazela!" ukázal na průzkumný člun, disk o průměru třiceti metrů a osmnácti metrů výšky. Byli od něj vzdáleni ještě dvě stě metrů. „V jeho velínu je ovládací panel čočkového generátoru. Hned uvidíme, co se s nimi stalo."

„Co by se s nimi mělo stát," zavrčel Bull velmi nejistě.

Rhodan se na něj ani nepodíval a odpověděl: „Na světě neexistuje nic, co by se jednou nemohlo rozbít..."

Zbytek cesty Bull mlčel,

Vnější vstup do lodi byl otevřen, takže se snadno dostali do nitra malé kosmické lodi. Naproti, ve vzdálenosti asi jednoho kilometru, stál hrozivě velký křižník Drusus. Při sebemenším náznaku nebezpečí by zasáhly zbraně tohoto giganta.

Potom už netrvalo dlouho, a dostalo se jim jednoznačné, nicméně nepřiliš uspokojivé odpovědi na jejich otázku.

Ztuhlé kovové kapky na hladké podlaze velínu mluvily vlastně samy za sebe, ale Rhodan se nikdy nespokojil s polovičatostí. Sám se hned pokoušel uvést přístroj do chodu, ovšem brzy musel zjistit, že se snaží zbytečně.

Čočkový generátor této Gazely byl jednou provždy nepoužitelný. Jeho útroby byly spečené a veškerá vedení spálená. Oprava byla za těchto okolností prakticky nemožná,

„Takže aspoň víme, na čem jsme," zamumlal Bull.

Rhodan přikývl.

„To je slabá útěcha. Naše časová expedice zůstala v jiné dimenzi, Jak je z tohoto vězení dostaneme?"

„Postavíme jiný generátor," navrhl jeden z mutantů.

„Velmi správně," přikývl Rhodan. „Jiná možnost ani není. Ovšem kvůli tomu se musíme vrátit na Zemi. Pouze výzkumné středisko v Terranii má prostředky, aby takový projekt uskutečnilo. Doufejme, že poručík Rous a jeho lidé mezitím neztratí odvahu."

Bull zamyšleně zíral na zhaslé monitory Gazely a pak řekl:

„Hlavně aby tam neztratili příliš mnoho času..."

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Anebo my," dodal a bez dalšího čekání odešel z malého kosmického člunu. Věděl, že tam už nebudou nic platní. Tak se stalo, že Perry Rhodan s lodí Drusus přistál o několik týdnů později na Tats-Toru, tentokrát s obrovským a vysoce výkonným čočkovým generátorem.

^ ^ ^

Na vybudování a usazení nového přístroje potřebovali celý den. Technici, kteří kvůli tomu přiletěli ze Země, byli pevně přesvědčeni, že jejich nové zařízení bude fungovat. Rhodan a Bull y to doufali.

Pochopitelně že tomu věřil i Gucky, který směl tentokrát letět s nimi. S vážným výrazem v tváři cupital za oběma muži a v očích se mu objevilo něco jako pochybnosti, i když to toto inteligentní zvíře navenek nedávalo znát.

Přitom Cucky nebyl pouhým zvířetem. Jako člen jednotky mutantů disponoval nejméně třemi parapsychologickými schopnostmi a nebylo prokázáno, zda v něm nedřímají ještě další. Byl to telepat, telekinet a teleporter zároveň, dokonale mluvil několika řečmi a měl IQ, které mu mnozí lidé mohli závidět.

Gucky šel vzpřímeně. Na výšku měřil asi jeden metr. Připomínal křížence myši a bobra, ale choval se jako člověk, i když většinou chodil neoblečen. Stačila mu jeho nazrzle hnědá srst.

Rhodan se zastavil u techniků, pracujících vedle opuštěné Gazely u nového zařízení. Projektoři teď mířili stejným směrem jako starý generátor. Pokud by se nestalo nic nepředvídaného, po zapnutí aparátu by měl být vidět světelný prstenec, kterým bude možné proniknout do jiné časové dimenze.

„Jste hotovi?" zeptal se Rhodan vedoucího inženýra a ukázal na složité zařízení. „Kdy může být proveden pokus?"

„Jakmile se připojíme na generátory Drusus, pane. Čočkový generátor potřebuje spoustu energie, aby mohl vytvořit vlastní časové pole."

Rhodan přikývl a otočil se.

„Půjdu sám. Doprovodí mě mutant i Gucky. Bully zůstane tady a převezme velení, pro všechny případy..."

„Pro všechny případy?" zjišťoval Gucky svým typicky pištivým hlasem. „A co pak?"

„Tohle riziko na sebe musíme vzít," vysvětloval klidně Rhodan. „Poručík Rous to taky udělal - a ztratil se nám. Ovšem teď máme vysvětlení. Bez generátoru není cesty zpět. Tenhle přístroj však nezklame, o to se postarali naši technici. Takže se kdykoliv budeme moci vrátit." Obrátil se znovu k vědcům. „Takže kdy?!"

„Za hodinu, pane."

^ ^ ^

Slunce Morag stálo vysoko na nebi. Pouště planety Tats-Tor ležely osaměle a mrtvě pod žhnoucími paprsky a dokládaly neživost světa, napadeného časovou frontou.

Rhodan si upravil ruční paprskomet u opasku a naposledy se podíval na své druhy. Vedle něj se třásl netrpělivostí Cucky, ale Rhodan ho chápal. Jakkoli byl malý myšob statečný a odvážný, cizí časová rovina byla něčím, co nikdo přesně nechápal, a proto z ní lidé měli strach.

„Zůstaneme u sebe," řekl Rhodan a položil Guckymu ruku na záda. „Jakmile projdeme světelným oknem, musíš jít telepaticky na příjem, abychom co nejrychleji našli poručíka Rouse. John Marshall se postará o vysílačky. Já dohlédnu, aby nás nepřekvapil případný nepřítel, i když dobře víme, že všechny procesy za časovou oponou probíhají dvaasedmdesátisíc krát pomaleji, takže se žádného nepřítele nemusíme bát." Kývl k technikům. „Hotovo, pánové?"

Bull stál trochu stranou a snažil se tvářit lhostejně. V jeho nitru však zuřila bouře nejružnějších pocitů. Pochopitelně že byl rád, že se nemusí účastnit tohoto experimentu. Živých nepřátel se nebál, ale proniknout do cizí, neznámé životní sféry bylo příliš nebezpečným kouskem, který vyžadoval více než pouhou odvahu.

Přesto by docela rád šel s nimi. Lákání dobrodružství bylo příliš silné.

Ale na druhou stranu...

Už se nedostal k tomu, aby sledoval své vzájemně si odporující myšlenky. Telepat Gucky se náhle otočil a řekl: „Tlouštíku, ty nevíš, co chceš?" Přitom Bull nebyl v žádném případě tlouštíku, možná jen trochu podsaditý. Ale myšob rád přeháněl, když šlo o jeho přítele Bulla a když ho přitom mohl pozlobit „Nejdřív jsi rád, že za tebe taháme kaštiny z ohně, pak se zase zlobíš, že u toho nemůžeš být. Když budeš hodnej, přinesu ti nějaký hodinky. A protože půjdou dvaasedmdesátisíckrát pomaleji, budeš mít po práci delší volno."

Než Bull stačil najít správná slova pro odpověď, vedoucí inženýr zapnul přívod energie. V agregátech to zahučelo a přístroj se rozběhl - Potom se dlouho nic nedělo. Všechny části pevně zakotvených aparatur se sice chvěly a bzučení sílilo, ale světelné okno se netvořilo.

Inženýr se zaraženě díval na kontrolní panel a kroutil hlavou. Rhodan k němu přistoupil blíž a nahlas se zeptal: „Co je? To Časové pole se snad vytvoří, nebo...?"

„Už se tvoří," potvrdil inženýr, nicméně se tvářil bezradně a nespouštěl z očí kontrolní přístroje. „Nemohu najít žádnou chybu. Všechno funguje podle plánu, a vlastně bychom to světelné okno už měli vidět. To nechápu..."

Tenkrát před téměř šesti měsíci to nechápal nikdo. Zklamání bylo příliš velké, proto se chyba hledala hlavně v čočkovém generátoru, až jedna chytrá hlava z výzkumného střediska v Terranii přišla na myšlenku hledat ji někde jinde.

Totíž v podmínkách, které vládly na Tats-Toru!

Pro Rhodana bylo těžkou ranou, že Časová expedice poručíka Rouse se zdála navždy ztracena.

Ale tři měsíce po výše uvedených událostech vstoupil šéf-fyzik Erb do elektronického oddělení své pracovny vysoko nad ulicemi Terranie.

Rhodan právě dokončil poradu s administrátorem Venuše a vypnul spojení. Obrazovka zhasla. Bez většího zájmu požádal fyzika, aby se posadil naproti. Byl přesvědčen o tom, že jde o nějakou rutinní zprávu.

„Co pro vás mohu udělat?" zahájil rozhovor, ale myšlenkami zůstával docela jinde. Osídlenci na Venuši totiž požádali o větší svobody, a k tomu přistoupilo ještě to, že...

„Myslím," řekl Erb, „že teď už konečně vím, proč čočkový generátor tenkrát na Tats-Toru nefungoval."

Rhodanem to trhlo a zapomněl na Venuši. Předklonil se a podíval se fyzikovi do očí.

„Tats-Tor...! Ztracená expedice! Už jsem se vzdal veškeré naděje, už jsem myslel, že Rousovi nikdo nepomůže. Ne-vzbouzejte ve mně falešný optimismus. Erbe." Mávl rukou. „Nesmysl! Neposlouchejte mě, radši mi povězte, na co jste přišel. Každá maličkost je důležitá, pokud nám umožní pomoci našim lidem."

Fyzik se rozpačitě pousmál. Vypadal sice trochu bezradně, ale Rhodan své lidi znal. Věděl, jak může takový dojem klamat. Erb byl jedním z jeho nejschopnějších spolupracovníků.

„Vlastně jsem to nebyl ani já, kdo našel odpověď, nýbrž Gustav VI."

„Gustav VI.?" zeptal se Rhodan překvapeně.

„Ano, tak říkáme počítači našeho oddělení. Není sice tak výkonný jako velké počítače na lodích nebo na Venuši, ale už nám mockrát dobře posloužil. Dal jsem Gustavovi VI. všechny informace, které známe ohledně problému druhé dimenze, přičemž musím přiznat, že jsem pracoval i s pouhými domněnkami. Brzy se krystalizovaly první odpovědi. Namátkové zkoušky prokázaly jejich správnost."

Rhodan zapomněl na všechny ostatní problémy, které ho jako Administrátora Slunečního impéria trápily. Po třech měsících relativního klidu před ním znovu stálo strašidlo - strašidlo jiného Časoprostoru, který křížoval normální prostor a všude

tam, kde se obě dimenze dotkly, způsoboval jenom neštěstí a ztráty.

„Mluvte dál. Erbe. Jaké odpovědi jste nenašli?"

Fyzik se usmál, ale pak jeho tvář podivně ztvárněla. Už se na Rhodana díval bez jakékoliv rozpačitosti.

„Nejdříve jsem chtěl zjistit, zda námi zkonstruovaný čočkový generátor pracoval bez závad, když to na Tats-Toru tak špatně dopadlo. Odpověď z počítače jednoznačně říká, že jsme Žádnou chybu neudělali a že přístroj skutečně fungoval bez

závad. Ale on nefungoval! Takže chyba musela ležet někde jinde."

Rhodan přikývl, ale nepřerušoval fyzikovu výpověď. Teprve po několika vteřinách Erb pokračoval: „Proto jsem jí hledal jinde za Gustavovy pomoci. Odpověď je, že ze sedmadvadesáti procent k žádné chybě vůbec nedošlo."

„K žádné chybě?" zamumlal Rhodan překvapeně. „Co to má znamenat?"

„No, určitá chyba tam asi byla, ale Jenom teoretická, pane. Bylo naší chybou se domnívat, že poměry během překrývání časových rovin budou stejné jako v našem prostoru."

Rhodan se na Erba zahleděl.

„Zopakujte to, prosím!"

Erb mu vyšel vstříc a uposlechl.

Rhodan potom řekl: „Proto musíme sestrojit čočkový generátor, který by se hodil do změněných podmínek? Tedy generátor, který bude účinný i pak, jakmile přes nějaký normální svět přejde cizí časová fronta?"

Erb přikývl.

„Ano, to je ten problém. Gustav VÍ. vypočítal všechny podrobnosti."

„Rozumím," přikývl pomalu Rhodan a zvedl hlavu. „A vy si myslíte, že bude možné zkonstruovat další takový přístroj?"

„Ano, to si myslím, pane. Půjde jen o určité změny v magnetických polích, která vyrábějí Časová pole. V podstatě to je jednoduché, ale kdybyste mě požádal, abych vám to vysvětlil, musel bych kapitulovat. Určitě víte, jak to myslím..."

„To tedy ano!" usmál se Rhodan a uvelebil se v křesle. „Kolik času potřebujete, abyste ten generátor sestrojili? Anebo můžete použít starý přístroj?"

„To považuji za bezúčelné, pane, protože i když jde o jednoduché změny, bude zapotřebí větších zákroků. Pokud bych tedy směl vyslovit prosbu..."

„To je v pořádku, Erbe. Dostanete všechny plné moci a jakoukoliv finanční podporu. Uvědomte si, že nejde jenom o životy Šesti mužů, kteří se ztratili v jiné časové úrovni, nýbrž také o vyvinutí zbraně proti tajuplnému protivníkovi. V celém vesmíru probíhají podobné kontakty s další dimenzí. Co by se stalo, kdyby cizí dimenze náhodou zasáhla do prostoru naší Země?"

Erb bezděčně zbledl, pak vstal a pevným hlasem řekl; „Můžete se na mě spolehnout, pane. Už zítra vám předložím konstrukční plány. Vývoj zbraně sice bude trvat několik měsíců, ale bude určitě úspěšný."

„Několik měsíců?" odpověděl Rhodan protáhle. „To je poměrně dlouho."

Fyzik tento fakt nijak nepopíral, ale snažil se vysvětlit, že rychleji to nejde. A pak, přesně v této chvíli, dostal Rhodan nápad, který mohl rozhodnout o osudu celé Mléčné dráhy,

„Poslouchejte, Erbe, mám ještě poslední otázku: Hraje v ohledu bezpečnosti čočkového generátoru nějakou roli jeho velikost? Myslím to takhle - větší generátor vyprodukuje také větší světelné okno, to je nám všem jasné. To, co chci vědět, je: Jak je tím ovlivněna funkční bezpečnost, anebo můžete ručit i za větší generátor?"

„Velikost přístroje, pane, nehraje vůbec žádnou roli."

„Výborně! Takže se postarejte, aby světelné okno mělo v průměru více než sto metrů."

Erb na Rhodana zděšeně zíral.

„Sto metrů...? To je neuvěřitelné, pane! Dosud to okno nebylo větší než pár metrů..."

„Je to technicky možné, nebo ne?"

„Možné to je, pochopitelně. Ale obávám se, že váha nového přístroje bude tak velká, že jeho transport a zabudování na Tats-Toru..."

„Okamžik!" přerušil ho Rhodan a znovu se usmál. „Abychom si rozuměli - nový generátor nemusíme dávat pryč. Chci jenom, aby mohl být umístěn na palubě křižníku Drusus a aby tam zůstal napořád. Aby se stal novou, pevnou součástí lodi, aby ho bylo možné neustále používat a aby se dal odvézt kamkoli. Je to vůbec možné?"

„Možné to je, pane, ale pak to bude potřebovat dva nebo tři měsíce. Dostanete generátor, který vám před Drususem udělá

tak velké světelné okno, že jím budete moci poslat do jiné dimenze celý křižník."

„Tohle je přesně to," řekl Rhodan, „co jsem měl v úmyslu."

^ _* ^

Rhodan se díval na panoramatické obrazovky a pozoroval planetu Tats-Tor. V srdci obrovitého Drususu spočíval gigantický blok nového čočkového generátoru. Z pozorovací kopule bylo vidět přímo na vznikající světelné okno o průměru dvou set metrů. Dole v hangáru stál lehký křižník Sambo připraven ke stanu. Jeho průměr dosahoval jednoho sta metrů, měl tedy na obou stranách ještě padesát metrů bezpečnostního odstupu mezi svým povrchem a světelným oknem.

Společně s výzkumným štábem z Terranie ručil Erb za to, že nový generátor umožní průnik křižníku do cizí časové dimenze.

Drusus zpomaloval a o hodinu později přistál těsně za čekajícími Gazelami na Tats-Toru. Teleskopické nohy se ponořily do písečné půdy pouště. Ještě stále muselo být zapnuto antigravitační pole, protože obrovská váha lodi by mohla způsobit propadnutí křižníku pod povrch planety.

Rhodan opustil velín a namířil do pozorovací kopule. Čekali tam na něj Bull a Baldur Sikermann, první důstojník křižníku. Gucky seděl tiše a skromně v koutě a předstíral, že tam není. Šéf jednotky mutantů John Marshall přerušil svůj rozhovor se Sikermannem a obrátil se k Rhodanovi.

„Hotovo," řekl Rhodan tiše. Na tuto chvíli čekal dlouhé měsíce a snažil se nemyslet na všechny pochybnosti, které ho trápily. Nyní, několik minut před startem, se pochyby znovu vracely.

To nebyl průnik do prostoru, který lidem naháněl strach, nýbrž průnik do času. A čas, jak si musel i Rhodan přiznat, pro ně byl dosud relativně neznámým faktorem-

Plukovník Sikermann se postavil do pozoru. „Sambo připraven ke startu, pane," hlásil. „Mužstvo se nachází v plném počtu na palubě."

Stejně tak i všichni mutanti," dodal Marshall. „Včetně mě a Guckyho."

Rhodan přikývl.

„Bully přebírá velení nad Drususem a zůstane se mnou neustále ve spojení. I přes hypervysílačku! A ještě něco..." Rhodan se obrátil přímo na Bulla a podíval se mu do očí. „Nikdo neví, kolik času uplyne v našem normálním časoprostoru, zatímco se Sambem budeme v cizí dimenzi. Je tedy nutné, aby tu Drusus čekal - i kdyby to mělo trvat týdny nebo dokonce měsíce. Je ti to jasné. Bully?"

„Je mi to jasné, Perry," odpověděl Bull měkkým hlasem. „Budeme čekat, ať se děje co se děje. Generátor světelného okna zůstane zapnutý."

„No, myslím," řekl Rhodan a podíval se na hodinky, „že za pět minut můžeme začít s experimentem." Zahleděl se na mrtvý povrch planety. Vpravo stála opuštěná Gazela poručíka Rouse. Projektory čočkového generátoru byly namířeny na bod, který ležel vlevo před lodí. Přesně tak, aby Sambo mohl hned po startu prolétnout. „Jdeme."

Bull a Erb se na sebe podívali. Pak oba podali Rhodanovi ruku.

„Hodně štěstí, Perry," zamumlal Bull stísněně. „Můžeš se na nás spolehnout."

„Oni se vrátí," řekl Erb prostě a věnoval se ovládacímu panelu svého přístroje, na kterém závisel osud všech.

Díky," odpověděl Rhodan a kývl na pozdrav Sikennannovi, Marshallovi a Guckymu. Pak opustil pozorovací místnost

a vysel na chodbu. Marshall ho následoval. Poslední šel Sikermann.

Za několik minut loď Sambo opustila hangár křižníku Drusus a ponořila se - okamžitě zmizela - ve světelném okně.

^ A ^

Tábořili pořád na náhorní plošině nedaleko jeskyní Druufů. Během uplynulých osmi dní se Slunce posunulo jen o malý kousek dál, ale blesk, zamrzlý v pomalu ubíhajícím Čase, mezitím zhasl. Déle než Čtyřicet hodin svítil beze změny mezi nebem a zemí.

Poručík Rous se svými pěti přáteli netrpělivě čekal na chvíli, kdy se dole v údolí znovu rozsvítí malé světelné okno, které

jim umožní návrat do normálního časoprostoru. Ale čekali marně.

Nalezení Člunu K-7 a jeho posádky před několika měsíci bylo světlym okamžikem. Avšak Žádným světlym bodem se nestala skutečnost, že pro velitele tohoto Člunu uplynuly pouze dvě minuty času, zatímco Rous za stejnou dobu strávil téměř Čtvrt roku v normálním prostoru.

Šedesát metrů vysoká koule stála na náhonu' plošině ve stínu skal. O něco výš, nad vrcholky hor, se vznášelo mračno kouře, vycházejícího z nedalekého vulkánu. Ovšem podle zdejšího času sopka vybuchne teprve za několik let.

Kromě nich na tomto světě, který Rous nazval Krystalickým světem, už nikdo jiný nežil. Nežil jen zdánlivě, protože se tu všechno pohybovalo dvaasedmdesátí! sic krát pomaleji, než bylo obvyklé. Všechno tu podléhalo zákonům jiné časové dimenze. Všechno!

Jen za pomoci antigravových polí a při překročení relativní rychlosti světla, která tu činila čtyři kilometry za vteřinu, bylo možné vrátit živé bytosti do vlastních časových dimenzí. Protože jenom jejich vlastní čas tu byl tím, co je dělilo od neživoucnosti.

Fyzik Fritz Steiner a biolog Ivan Ragov stáli trochu stranou na okraji náhorní plošiny. Hypnotizér André Noir byl s nimi. Dole pod jejich nohama sedělo podivné stvoření a pohybovalo se úplně normálně. Byl to jeden z Druufů, kterého přivedli zpátky do platného času, aby ho mohli studovat. Za Noirovy pomoci se jim s ním podařilo porozumět. Noir v jeho mozku vytvořil myšlenkové obrazy, a tím mu naznačil, co po něm chce. Rozhovor byl tím pádem trochu jednostranný, ale prozatím to stačilo.

Fred Harras mezitím obsluhoval hypervysílačku člunu K-7, kterou také převedli do normálního času. Neustále vysílal nouzové vysílání, v zoufalé naději, že je někde někdo uslyší.

Meteorolog Josua opět zaujal své stanoviště v blízkosti místa, kde - v jiné dimenzi - musela stát Gazela. V tomto místě totiž čekali záchranné světelné okno.

„Zeptal jsem se ho, proč na nás jeho druzi zaútočili," řekl Noir a zatvářil se zamyšlené. „Pokud si jeho odpověď vysvětluju správně, všechna má obvinění

odmítá. S těmi útoky proti nám nemá nic společného."

„Lže," zavrčel Steiner a zahleděl se na to podivné stvoření. Bylo asi půldruhého metru vysoké a připomínalo obrovskou housenku s maličkými třpytivými křídélky. Těsně nad hlavou měla dvě chapadélka, která mohla být používána jako ruce nebo nohy. „Pochopitelně že se bojí, že mu ten útok budeme vyčítat."

„Možná že přece jenom říká pravdu," řekl Ragov a také se podíval na Druufa. „Uspěchaná rozhodnutí už mnohokrát způsobila nespravedlnost."

„Na tomto světě nežijí žádné jiné inteligentní bytosti," trval Steiner na své tezi, a kdyby v té chvíli Noir nezakročil, asi by došlo mezi oběma vědci k velmi ostré debatě.

Náhonu plošinou se blížil poručík Rous. Na Čele mu vyvstala kolmá vráska. „Mezitím jsme dali dohromady hypervysílačku," řekl a skepticky pohlédl na zdejšího domorodce. „Harras ale přes všechnu snahu nedostal žádnou odpověď. Takže je jasné, že kromě nás v cizí dimenzi nikdo není."

„Proč naše vysílám nezachytili ani Druufové?" chtěl vědět Steiner.

Rous pokrčil rameny.

„Myslel jsem si, že jste se to mezitím dozvěděli. Nebo vám zajatec ještě nic neřekl?"

„Ten chlapík je pěkně paličatý," zavrčel Steiner. „Tvrdí, že útok přišel z jiné strany."

Noir pomalu vstával.

„Víte co, poručíku?" začal a založil ruce na prsou. „Mám stejně jako Ragov dojem, že sledujeme falešnou stopu. Ti' Druufové, které tu máme, nejsou ti Druufové, kteří na nás zaútočili."

Rous zvedl obočí. „Skutečné inteligentní bytosti z jiné časové dimenze budou vypadat trochu jinak," pokračoval Noir. „Nemohu vám to říct s jistotou, ale tahle housenka chápe, co jí chci říct. Z jejích reakcí mohu s určitou jistotou soudit, že se útoku proti nám dívá stejně jako my a že je stejným způsobem zneklidněná. Obávám se, poručíku, že ztrácíme čas. Je to úplně stejné, jako kdyby cizí kosmonauti, kteří by přistáli na

Zemi, chtěli vyslýchat psy nebo krávy, aby zjistili politickou situaci planety."

„Hm," řekl Rous a podíval se na housenku s trochu větším zájmem. „Takže vy si

myslíte, že nás ohrožuje někdo jiný?"

„Přesně tak, pane. A kromě toho jsem přesvědčen, že se formují k dalšímu útoku."

Nezapomínejte -jedna jejich vteřina pro nás znamená dvacet hodin!"

„Takže od chvíle, co jsme sem přišli, pro ně neuplynulo více než deset vteřin,"

zamyslel se Rous. „Když o tom tak přemýšlím dál, jak rychle na nás zaútočili, je

jasné, že zdejší inteligentní bytosti reagují ve svém čase velmi rychle. Musíme tedy

počítat s tím, že brzy dojde k dalšímu útoku. Co proti němu podnikneme?"

„Jsme rychlejší než oni," řekl Steiner. „Uhneme jim."

„Jenom aby se nám to podařilo."

Než mohl někdo odpovědět, na Rousově paži zabzučel miniaturní přijímač, který je spojoval na radiových vlnách.

Rous zmáčkl jedno tlačítko a řekl do maličkého mikrofonu:

„Kdo volá?"

„Josua!" ohlásil se Afričan ze vzdálenosti asi jednoho sta kilometrů. „Světelné okno - už Je tady zase! Ale..."

Rouse jako by zasáhla elektrická rána. Na okamžik měl Černo před očima a musel se něčeho chytit.

„Cože?" zvolal překvapeně. „Okno už je zase tady?"

„Ano - aleje větší! Dvě stě metrů v průměru!"

Rous se podíval na Steinerja, Ragova a Noira.

„Rychle! Pospěšte si! Zpátky ke K-7! Oblečte si arkonidské obleky! Letíme za Josuou! Okamžitě!" Pak řekl znovu do mikrofonu: „Jsme hned u vás, Josuo! Nadále nás informujte, zůstávám na příjmu."

Rous horečně přemýšlel. Bylo zcela vyloučeno, aby s člnem odstartovali, protože jej ještě nedostali zpátky do platného času. Zatím patří! přírodním zákonům cizí dimenze, a proto byl prakticky naprosto nepohyblivý.

Nezbylo nic jiného, než se ke světelnému oknu vrátit pomocí arkonidských kombinéz. Rous najednou přestal uvažovat. „Cože to Josua řekl?"

Dvě stě metrů?

Teprve teď začal Rous chápat, že se stalo něco velmi zvláštního. Tohle nebyl ten starý generátor, který je měl vrátit zpátky, nýbrž nějaký úplně nový. Jejich staré světelné okno mělo průměr jen několika metrů.

Během letu se z vysílačky ozýval Josuův hlas: „Nechápu...! " Kulovitá loď - to musí být kulovitá loď! Proplouvá světelným oknem! A brzdí! Výška asi tři sta metrů!" Rous málem klopýtl. Kulovitá loď! To mohl být jenom Rhodan!

Měl najednou obrovskou radost. Jsou zachráněni! Rhodan je nenechal na holičkách!

Běžel, jak nejrychleji mohl k vysílací hyperstanici, kterou u skal hlídal Harras. Ten už také věděl, co se děje.

„Zavolejte Rhodana!" křičel na něj Rous. „Volejte Rhodana a buďte zároveň na příjmu!"

Steiner a Ragov mezitím dorazili ke K-7 a' vzburcovali posádku.

Noir přestal utíkat a opět kráčet pomaleji. Věděl, že teď už nezáleží na nějakých vteřinách. Proč by se měl někam hnát, když to dělají ostatní? Pomalu došel ke klecím, do kterých zavřeli Druufy. Bylo tam celkem pět exemplářů, které už neměly svůj vlastní čas, nýbrž žily stejně rychle jako lidé.

Druufové?

Noir najednou velmi jistě věděl, že tyto housenky nejsou vládci cizí dimenze. Už podle jejich reakcí. Tak, jak jednali tihle Druufové, nejednaly inteligentní bytosti, které vládly vesmíru. Tihle Druufové se chovali jako otroci. Takže museli existovat ještě nějakí jiní Druufové...

Tohle byli otroci, nebo možná sluhové, ale v žádném případě ne páni.

Rous přiskočil k Harrasovi, aby mu pomohl, když vtom začal pracovat přijímač.

„Tady lehký křížník Sambo, velitel

Perry Rhodan! Přijali jsme vaše volání. Zaměřte se na nás. Vysílejte dál!"

Harras zajásal, vrhl se poručíku Rousovi kolem krku a plácal ho po ramenou.

Osm dní strašlivého zážitku a neustálého čekání právě pominulo.

Brzy už nebudou zajatci času a vrátí se do svého normálního časoprostoru.

Rous se obrátil ke Steinerovi, přicházejícímu od K-7.

„Co teď, poručíku?" zeptal se fyzik. „Musíme si tedy vzít ty kombinézy, nebo máme čekat, než nás najdou? Možná bychom měli oznámit naši pozici nebo jim dát znamení..."

„O to se postará Harras," uklidňoval ho Rous. „Raději jděte. za Noirem a Ragovem. Vezmeme s sebou Druufy. Naši telepati z nich dostanou tajemství útočníků. K-7 tu musíme nechat. Až dorazí Rhodan, nesmíme už ztrácet čas."

^^^

Rhodan si oddechl. Poručík Rous a jeho lidé tedy ještě žili!

Rychle odpověděl na jejich volání o pomoc. Pak, když se zaměřil jejich směrem, se Sambo znovu rozletěl.

Během těchto vzrušujících vteřin seděl Myšob Cucky na pohovce a číhal na cizí myšlenky. Vzdálenost přitom nehrála žádnou roli, proto nebylo žádným zázrakem, že už krátce nato oznamoval: „Poručíku Rousovi se daří poměrně dobře. Členové expedice jsou všichni zdraví. Ani na lidech z K-7 se nedá poznat, že by utrpěli nějakou škodu. Kromě toho...”

Rhodan naslouchal jen na půl ucha, ale v té chvíli jako by jím projel blesk. Ostře Guckyho přerušil.

„Cos to řekl? Lidé z K-7? Co to má znamenat? K-7 je už přes půl roku pohřešována a považuje se za ztracenou.”

Gucky se napřímil.

„Poručík Rous nasele K-7 a za pomoci takzvané Ragovovy metody dostal posádku zpátky do normálního času. Pokud mohu v myšlenkách těch mužů číst, na palubě K-7 mezitím uběhly celé dvě minuty, přestože se jejich zmizení datuje do doby před sedmi měsíci.”

„Obávám se,” zamumlal Sikermann nepříliš nadšeně, „že nedokážeme rozpoznat patřičné relace mezi jednotlivými časovými úrovněmi. Možná že se právě teď stáváme obětmi posunu v čase.”

„Nemalujte čerta na zeď!” požádal ho Rhodan. „Jděte na zaměřený kurz a přistaňte u poručíka Rouse. Cucky, pátrej dál v myšlenkách pohřešovaných, aby nám nemuseli všechno vysvětlovat, až přistaneme. Obávám se, že nemáme moc času, pokud Bully tam venku nemá umřít strachy.”

Rhodan se díval dolů na mrtvou rovinu, na skalnatý kraj a zamrzlé potoky. Naproti na obzoru muselo pršet, ale bude trvat hodiny a dny, než dešťové kapky dopadnou až na zem. Deset centimetrů za hodinu, zhruba počítáno.

Plukovník Sikermann řekl do zamyšleného ticha: „Přístroje registrují silné zatížení energetického ochranného štítu.”

Rhodan přelétl přístroje pohledem.

„To bude odpor vzduchu, Sikermanne! Všechno tu podléhá zákonům cizí dimenze, tedy i atmosféra. Kdybychom neměli ochranný štít, spálilo by nás to. Přesto zpomalte rychlost, plukovníku. Už tam brzy budeme.”¹

O několik minut později stáli poručík Rous a Rhodan tváří v tvář.

„Jsem rád, že jsme vás našli, poručíku. Teď už ale nemáme čas. Ušetřte mě svého hlášení. Už jsem informován. Vydejte rozkaz, aby posádka K-7 nasedla do Samba. A co zajatci? Vypadají jako housenky,”

„Nazvali jsme je Druufové, protože zvuky díky protažení Času znějí jako duté: Druuuuuffff... Nejprve jsme se domnívali, že to jsou vládci tohoto světa, ale pak Noir vyvinul jinou teorii. Považuje je za otrocké skutečných vládců.”

„Aha,” konstatoval Rhodan a usmál se. „No, doufám, že ty skutečné vládce jednoho dne přece jen poznáme.”

Netušil, jak brzy ten den přijde.

Myšob Cucky okamžitě objevil zajaté obrovité housenky a navázal s nimi telepatický kontakt. Nedokázal jim sice sdělit své myšlenky nebo přání, ale uměl jasně a zřetelně číst, nač tyto bytosti myslí.

A to, nač myslely, bylo velmi zajímavé.

Cucky dřepěl před klecí a naslouchal.

„Nemusíte Je zavírat,” řekl myšob rozčileně a poskakoval sem a tam. „Jsou neškodní a nic zlého neudělají. Vládcí cizí dimenze je zneužívali. Oni nejsou ti zlí.”

Vyvolal tím značný rozruch. Ragov za ním přišel a chvíli si s ním povídal. To, co zjistil, jen potvrdilo jeho vlastní domněnky. Housenky byly Jenom pomocníky Druufů.

Guckyho uklidnilo, když mu Ragov slíbil, že se k housenkám budou chovat dobře a přátelsky. Do startu Samba zbývalo ještě pět minut, a myšob se je rozhodl ještě využít. Teleportoval za nepříliš dalekou skálu a prohledával jeskyně. Všude potkával nepohyblivá housenkovitá stvoření, která na rozdíl od zajatců setrvala ve svém původním Čase, a proto se pochopitelně nehýbala. To znamená - hýbala se, ale bohužel dvaasedmdesátisíckrát pomaleji než Cucky. Pohledem pouhého oka vypadaly stejně neživě jako žulové sochy.

Gucky se však zamyslel nad tím, že i když jsou tyto bytosti velmi pomalé, přece dovedou myslet. Snad by se dalo zjistit, nač tyto malé primitivní mozky myslí? Byly svobodné. Možná by mu prozradily něco, co ti ostatní prozradit nechtěli...

Cucky přešel na příjem - a zapotácel se. Málem upadl.

Místo srozumitelných seřazených myšlenek uslyšel ve svém mozku zcela nesrozumitelný chaos protáhlých impulzů, připomínajících elektronickou hudbu. Akusticky to znělo podobně, jako kdyby přitiskl ucho na včelí úl. Bylo zcela vyloučeno od sebe rozlišit a vyčlenit jednotlivé impulzy.

Rychle toho nechal a izoloval telepatickou část svého výkonného mozku. Rozhlédl se a pak teleportoval k Rhodanovi. „Ano?” zeptal se Rhodan. Byl zvyklý, že myšob se vynoří

z ničeho nic. „Měl bys rychle skočit na palubu. Startujeme za pár minut.”

Ale Gucky mu vzrušeně vyprávěl, co zažil u housenek. Poprvé v životě nevěděl, co si má o takové věci myslet.

Ale Rhodan se jen usmíval a vysvětloval mu. Že pokud jsou tyto bytosti dvaasedmdesátisíckrát pomalejší ve svých pohybech, pak i ve svém myšlení, takže není jiné cesty, jak se s nimi dorozumět, než je převést do platného času.

Zanedlouho nato křižník Sambo odstartoval a vznesl se. Pátrající oči velitele lodi

mířily k místu, kde svítilo dvouseťmetrové světelné okno. Cesta do platného času jim nebyla uzavřena. Mohli tento cizokrajný vesmír okamžitě opustit.

A přece nemohli!

Najednou se z okolního vesmíru sneslo asi dvacet dlouhých, torpédo vitých, obrovitých lodí, namířily si to ke světelnému prstenci a zahájily proti němu palbu. Cizí lodě urazily za vteřinu dvacet kilometrů, takže - ve své vlastní dimenzi - muse-ly letět zhruba poloviční rychlostí světla.

Rhodan na první pohled poznal, že je zcela vyloučeno, aby pronikli zábranou energetických zbraňových paprsků těchto lodí. Zákonitě by to znamenalo konec křižníku Sambo a tragický konec celé expedice.

^ A ^

„Hotovo!“ řekl Druuf. „Zapínáme!“

Stíny klouzaly po chodbách a místnostech obrovité lodi, která ve velké vzdálenosti kroužila kolem sluneční soustavy. Letěla rychlostí světla, aniž by zapnula časový kompenzátor. Efekt, který Druufové očekávali, nastal. Cizinci, kteří pronikli do jejich časové dimenze, se stali viditelnými.

„Zapnuto!“ přišla odpověď z vlajkové lodi bojové flotily, která cíhala na nepřítele v atmosféře planety. „Naveďte nás!“

Druuf se sklonil nad obrazovky. Tam dole na téměř přelidněném světě vládl čilý ruch. Právě byla vylidněna další planeta v jiné časové rovině a miliony cizích bytostí byly převzaty do vlastní dimenze. Housenky se o ně postarají, dají jim potravu a ubytují je. Dorozumění nebylo žádnou překážkou, protože teď už cizinci nežili rychleji než oni, nýbrž se přizpůsobili.

Až na ty, kteří do jejich časoprostoru pronikli pomocí technického zařízení a ponechali si svůj vlastní platný Čas. Pohybovali se tak rychle, že zůstali neviditelnými. To znamenalo nebezpečí.

Na obrazovce bylo vidět kouli. Před několika minutami ji převzali. Ale pak přišli cizinci a vrátili živé bytosti do jejich vlastního času. Proto nyní museli zemřít.

„Zbraně připraveny?“ zjišťoval Druuf.

„Připraveny!“ přišla odpověď z vlajkové lodi.

„Snižte rychlost na polovinu světla! To bude na ty cizince dost rychlé a nebudou nám moci uhnout. Naveďte vás.“

Ještě než mohla bojová flotila provést rozkaz, stalo se něco podivného.

Dole, těsně vedle místa, kam proniklo těch šest cizinců, vyvstalo světelné zjevení. Světelný prstenec obrovitých rozměrů. Druuf tento jev znal. Pocházel z přístroje, který těm druhým pomohl proniknout do jiné časové roviny.

Že by přiletěly posily?

Ze zářivého prstence se v té chvíli vynořila malá kosmická koule. Zničehonic se objevila v jejich světě a brzy zpomalovala let. Cílevědomě mířila k horám, kde čekala o něco větší koule.

Druuf své flotile přikázal: „Čekat!“

Černé lodě Druufů čekaly.

Zhruba po půlhodině přišel další rozkaz: „Útok! Velím já!“

Pro Druufa uplynulo možná deset minut. Na jeho monitorech se cizinci pohybovali přirozenou rychlostí. I Druufovi

nyní utíkal čas rychleji než na lodích bojové flotily, které neletěly rychlostí světla- „Soustředěně poloviční rychlostí světla!“

Dvacet štíhlých křižníků se řítilo poloviční rychlostí světla k* povrchu planety a zahajovalo palbu.

^ A ^

Poručík Rous bezradně krčil rameny.

„Je mi líto, pane, že vám to nemohu nijak vysvětlit. Ani Steiner si neví rady. Pokud však naše výpočty souhlasí, pak od našeho vniknutí do tohoto časoprostoru před osmi dny uplynulo u Druufů nejvýš deset vteřin. Během deseti vteřin mohli těžko vyvinout nějakou novou metodu, jak nás spatřit a objevit.“

„Ale dokázali to!“ konstatoval Rhodan. „Reagují během tisíciny vteřiny. Zdá se to nereálné, ale je to tak. Musíme nalézt vysvětlení, protože jinak jsme ztraceni.“

Zatímco mluvil, nespouštěl z očí monitory.

„Nemůžeme proti té Černé flotile zaútočit?“ zeptal se poručík Rous.

Rhodan přikývl.

„Jistěže můžeme, ale nejsem si docela jist, jak to dopadne... Jisté však je, že nás Druufové vidí. Udělali určité pokroky. Nějak se s tím nedokážu vyrovnat. Sikermanne, pozvěte do velínu Cresta a Allana.“

^ ^ ^

„Takže ty si najednou nevíš rady, barbare?“ posmíval se nesmrtelný Atlan. „A my dva degenerovaní Arkonidané ti teď“

musíme přispěchat na pomoc? Poněkud absurdní zjištění, že?“

„Absolutně ne, Arkonidané,“ odpověděl Rhodan. „Nikdy jsem o tobě ani o Crestovi netvrdil, že jste zdegenerovaní jako vaši krajané na Arkonu. Naopak! Vás dva považuji za nejschopnější zástupce vaší civilizace! Ale proč se hádáme? Raději společně uvažujme, jak se vrátit zpátky do našeho času,“

Atlan přikývl.

„Souhlasím s tebou, Perry. Ale když jsme sem dokázali přijít, budeme umět i odejít. Nejdříve ze všeho bychom si měli ujasnit, jak je možné, že se Druufové tak rychle vzpamatovali, když ve skutečnosti žijí dvaasedmdesátisíckrát pomaleji. Co se tedy stalo?“

„To kdybychom věděli-...“ začal poručík Rous, ale Atlan mu mírným gestem naznačil, aby mlčel.

„Však my se to dozvíme, když budeme uvažovat logicky. Pomysleme na housenky, které jste zajali. Ztratily svůj vlastní čas a přizpůsobily se nám. Proč by se nám tedy nemohli přizpůsobit i Druufové?“

„Přesně tak!“ zamumlal Rhodan. „Mluv dál!“

„Docela jednoduše! Dnes ještě pořádně nevíme, co se stane, až tady poletíme rychlostí světla. Při naší rychlosti světla přecházíme do transice, což znamená i automatické zapojení časového kompenzátoru. Nikdo se ještě nepokusil překročit rychlost světla bez časového kompenzátoru!“

Rhodan přikývl, ale Nesmrtelnému neodpověděl. Klidně si počkal, zda Atlan potvrdí jeho vlastní domněnky.

„Co se tedy může stát, pokud Druufové uznají za vhodné letět rychlostí světla? Posunou časové vztahy? Budou najednou žít stejně rychle jako my? Co když ano? Jsou to spekulace, ale myslím, že tak nějak to bude.“

Chvilí bylo ticho. Přítomní uvažovali. Fyzik Steiner vrtěl hlavou.

Rhodan pak řekl: „Jsem rád, že existuje možnost tak prostého vysvětlení. Jen kdybychom si ho mohli ověřit.“ Podíval se na obrazovky. „Tři černé lodě přestaly střílet. Poměrně pomálu stoupají a obracejí se k nám přídí. Myslím, že brzy dostaneme příležitost změřit Časový rozdíl, se kterým se k nám Druufové přiblížili. To bude zároveň také jejich čas reakce.“

Atlan se posadil vedle Cresta. Oba Arkonidané si tiše povídali o tom, jak Druufy dostat.

„Ať je Sambo stále připraven ke startu!“[^] rozkázal Rhodan. [^]Budete se řídit mými rozkazy, plukovníku! Musíme vědět, kolik času potřebují, než zareagují na nově vzniklou situaci!“

U tří cizích lodí se zablesklo. Ve stejném okamžiku si Rhodan všiml, že nepřátelské paprsky olízly energetický ochranný štít Samba.

„Start!“ zvolal.

Sikermann reagoval bleskurychle. Sambo prudce vystřelil vzhůru k nebi a hnal se do stratosféry Krystalického světa. Brzy překročil rychlost dvou kilometrů za vteřinu a nechal nepřátelské zbraňové paprsky daleko za sebou. Avšak tři křižníky se nevzdávaly.

Tři kilometry za vteřinu, to znamenalo sedmdesát pět procent relativní rychlosti světla. Pro Rhodana bylo opravdovou hádankou, jak je Druufové mohli vidět.

Pokud však Allanova teorie seděla, pak...

Ale jak by to šlo? Pronásledovatelé letěli rychlostí pouhých dvou kilometrů za vteřinu. To v jejich vlastní časové rovině znamenalo sotva poloviční rychlost světla.

Rhodan to vzdal a přestal o tomto problému uvažovat. Navíc nemohl tušit, že ve volném vesmíru krouží vlajková loď Druufů skutečnou rychlostí světla - skutečnou ve smyslu jiné Časové roviny - a že je propojena s ostatními křižníky.

„Štíty to vydržely,“ oznamoval suše Atlan. „Na chvíli přerušil svůj rozhovor s Crestem. „Ovšem otázkou je, zda vydrží ostřelování ze sedmnácti palub naráz.“

„V tom jsme zajedno, Arkonidan,“ odvětil klidně Rhodan. „UŽ by mě opravdu zajímalo, jak dlouho si s nimi budeme hrát na schovávanou.“

Najednou se zamyslel a zmlkl. Pak se otočil ke Guckymu a požádal ho: „Bud' tak hodný, přiveď sem Rase Čubaje, ano?“

Myšob zvedl uši, pobaveně vycenil zuby... a vypařil se.

Atlan nebyl telepat, takže si nemohl Rhodanovy myšlenky přečíst. Proto se zeptal: „Co máš v úmyslu s Rasem Čubajem?“

Rhodan nespouštěl obrazovky z očí.

„Ras Čubaj je teleporter, stejně jako Cucky, Chci ty dva poslat na palubu lodi Druufů.“

Atlana tento plán upřímně řečeno překvapil. Na několik vteřin se odmlčel a pak se zeptal: „Proč?“

Rhodan se mírně pousmál a odpověděl: „Moc rád bych zjistil, jak ti skuteční Druufové vlastně vypadají. Proto.“

^ A ^

Biolog Ivan Ragov se o vzhled Druufů ani o útoky flotily proti Sambu nestaral. Zaměstnával se výzkumem duševního života zajatých housenek. Noir s Johnem Marshalllem mu s tím pomáhali. S jejich podporou bylo dokonce možné navázat skutečný kontakt.

Noir byl hypnotizér. Pro něj bylo jednoduché vytvořit určitý myšlenkový obraz a přenést jej do mozků zajatců, aby jim tak sdělil nějakou informaci. Housenky pak stejným způsobem odpovídaly - svými vlastními myšlenkovými obrazy, které pak přijímal telepat Marshall.

„Noire, zeptejte se jich, zda znají své pány a jakým způsobem od nich přijímají rozkazy.“

Noir se soustředil a vytvořil odpovídající obraz. Marshall čekal na odpověď. Když konečně přišla, překvapeně zakroutil hlavou.

„Toho Druufa ještě nikdy neviděli, Ragove. Tvrdí, že jeho rozkazy dostávají prostřednictvím vysílačky a robotů,“

„Zvláštní...“ podivil se Ragov. „Třeba jsou jejich páni plaší.“

Po chvíli Marshall dodal: „Ne, housenky tvrdí, že plaší nejsou, ale že mají důvod neukazovat se. Víc neprozradily.“

Ragov se otočil a zadíval se na tři housenky, které naložili v jejich původním stavu, tedy dvaasedmdesáti sic krát pomalejší, než byli oni sami. Teď se však něco stalo - nejbližší z nehybných pasažérů totiž zvedal své pravé chapadlo. Ohnul s ním o deset centimetrů, ale ne za hodinu, jak by se dalo čekat, nýbrž během necelých dvou minut.

• ^ ^ ^

Rhodan se obrátil k urostlému Afričanovi Rasu Čubajovi a myšobu Guckymu, který dřepěl u černochových nohou.

„Podívejte se na zádový monitor. Spatříte tři lodě Druufů. Vzdálenost sto kilometrů. Skočíte společně a nerozdělitě se. Chci vědět, jak Druufové vypadají, Gucky se s nimi pokusí navázat telepatický kontakt a Ras mu přitom bude kryt záda. Pokud na vás zaútočí, braňte se. Možná že Druufové na těch lodích nežijí tak pomalu, jak bychom čekali, proto buďte opatrní!“

„Ale co když to nejsou telepati?“ zeptal se myšob. „Pak se vrátíte pro Noira.“

Ras Čubaj tasil paprskomet a odjistil jej. Vypadalo to, že nemíní nic riskovat. Gucky si žádnou zbraň nebral, zato se znovu zeptal: „A co když tam zaneseme malou bombičku a necháme ji explodovat?“

Rhodan se neubránil pousmání.

„Máš moc naspěchu, prcku. Zatím neznáme záměry Druufů. Třeba se Jen cítí ohrožení a brání se. Nikoliv Činy, ale motivy určují charakter individua.“

„Tvá slova jsou velmi moudrá,“ odpověděl Gucky a uklonil se. „Doufejme, že tvé názory sdílí i Druufové.“

„Čekám vás brzy zpátky,“ odpověděl Rhodan, aniž by reagoval na Guckyho ironii. „Hodně štěstí!“

^ A. ^

Po rematerializaci Gucky nejdříve ze všeho ucítil Čubajovu dlaň na své pacce. Simultánní teleportace tedy proběhla perfektně. Zůstali spolu.

Kolem nich vládlo šero. Pod nohama měli flexibilní podlahu, podobnou plastikovému koberci. Stěny se třpytily ve slabém světle a strop byl černý. Kdesi v

hlubině pod nimi hučely neznámé stroje.

„Slyšíš něco - kromě strojů?“ zeptal se Gucky.

Afričan zavrtěl hlavou. Po chvíli však zašeptal: „A ty? Myšlenkové impulzy?“

Po chvíli zavrtěl hlavou i Gucky.

„Jenom nesrozumitelný zmatek - podobně jako u zkamenělejších housenek. Ale je to všechno nějak moc daleko - cítím to podle intenzity! Moment... Jsem já to ale pitomec... Vždyť jsem se soustředil na myšlenkový impulz posádky Samba! Tady na té lodi není nikdo, kdo by přemýšlel, anebo tu všichni mají mentální blok. Nedokážu tu nikoho zaměřit.“

Ras chtěl odpovědět, ale zůstal tiše.

Gucky to také slyšel: Nedaleko od nich se ozývalo tiché našlapování. Kroky zněly poněkud nejistě a nepravidelně, avšak přibližovaly se.

„Někdo sem jde,“ špitl Ras. „Neměli bychom raději...“

„Zmizet? Nepřipadá v úvahu! Zůstaneme tady! Dobrá, proti nějakému tomu úkrytu nic nenamítám, protože bych si Druufy rád prohlídl. Hele, schováme se támhle!“

O několik metrů dále objevili výklenek a vmžiku se tam schovali mezi cizokrajné nářadí.

Druuf zabočil za roh.

Nebyl vyšší než metr, měl nepravidelný kulovitý tvar a několik končetin, po kterých se pohyboval volným kulením. Kolmo vzhůru se na něm tyčila tykadla nebo antény a lehce se pohupovaly.

Druuf se blížil, takže bylo vidět i detaily. Ras mamě hledal oči, ústa nebo uši. Bytost neměla tvář. Vůbec měla Jaksi asymetrické rozměry. Spíše připomínala kapku roztaveného kovu.

Ras Čubaj neslyšně hlesl: „Hýbe se hrozně pomalu, ale hýbe se! Zdržuje se ve stejném čase jako my!“

Gucky přikývl, ale nic na to neříkal. Fascinovaně pozoroval Druufa, který k nim zvolna klouzal. Ano -- klouzal - to byl

ten pravý výraz... Ale k čemu uměl ta tykadla? Byl to snad telepat?

Gucky se ještě jednou pokusil proniknout do myšlenek tajuplné bytosti, která od něj nyní nebyla dál než dva metry. Bylo to však stejně marné jako předtím. Guckyho impulzy se od něj odrážely jako ode zdi.

Vlastně měl Ras pravdu. Druuf se pohyboval pořád ještě pomalu, Možná to bylo jeho rysem. Rysem bytostí, která měla dost Času.

Při pomyslení na čas se Gucky zachvěl a vzpomněl si na svou misi. Musel s Druufem navázat kontakt.

Ale proč zrovna s tímhle? Možná by bylo rozumnější chvíli počkat, porozhlédnout se, pátrat. Tohle mohl být klidně jen nějaký nedůležitý poskok. Když už měl Gucky

s někým mluvit, pak chtěl nejméně velitele lodi.

Mlčky setrvali, dokud je Druuf neminul a nezmizel za dalším rohem.

Ras si s úlevou oddychl.

„Co je tohle za tvory?“ šeptal překvapeně. „Hmyz nebo savci? Mají vůbec myšlení? Mohis něco zjistit?“

„Myšlení mají určitě, protože jinak by neuměli vést válku,“ odvětil sarkasticky Gucky. „Ale upřímně řečeno, nedokázal jsem zachytit vůbec žádnou myšlenku... Teleportujeme do jejich velínu.“

„Dobrá,“ přikývl Ras. „Uvidíme, jak se na nás budou tvářit. Snad se nás neleknou. Musíme pro ně vypadat příšerně.“

^ A ^

První, Čeho si Ras v cizím velínu všiml, byla obrovská oválná obrazovka a na ní křižník Sambo, zdánlivě jakoby se vznášel v kosmu bez hnutí. Ve skutečnosti však letěl rychlostí tří kilometrů za vteřinu.

Před monitorem stáli tři Druufové. Svých hostů si očividně dosud nevšimli. Přinejmenším se nesnažili vetřelce zahnat. Vedle nich stály kovové bloky cizokrajných přístrojů. V koutě svítla ještě jedna malá obrazovka.

Jakmile se na ni Ras podíval, trhlo to s ním.

Byly na ní dva kruhy - červený a zelený. Stále se pohybovaly a mýjely se. Někdo měl očividně snahu dostat je do takové pozice, aby se překryly.

Ras netušil, jaký by to mohlo mít smysl, ale odhadoval, že to bude mít význam pro určování kurzu. Jeho domněnka byla správná, ale nevěděl o tom.

Prostřední Druuf se pomalu otočil.

Gucky se stále ještě snažil navázat s těmito cizími bytostmi telepatický kontakt, ale nedařilo se mu to. Jako by tihle Druufové byli Jenom stroji.

Pokusil se tedy o akustickou metodu.

„Proč nás pronásledujete?“ zeptal se ve vesmíru všeobecně používanou řečí - arkonidštinou. „My nechceme válku.“

Nyní se prostřední Druuf konečně otočil. Bylo jasné, že nežije v úplně stejné časové rovině jako pozemšťané, nicméně u ní byl velmi blízko.

Druuf se pohnul.

Jedna z paží se stáhla zpět a o půl minuty později se z kulovitěho těla vysunulo něco jako hlaveň.

Druuf nevysílal žádné myšlenkové impulzy, takže Gucky nedokázal zjistit jeho záměry. Nebyl proto připraven, stejně jako Ras.

Z ústí cizí zbraně vyšlehl paprsek, projel těsně mezi oběma

vetřelci, narazil do steny, roztekl se po nijako voda a stékal k podlaze.

„Mizera!“ zanačoval Gucky a skočil za nejbližší stroj, aby se ukryl. Zároveň proti Druufovi vyslal své telekinetické síly a přinutil ho, aby ustoupil o něco dozadu. Další energetický paprsek proto vyšlehl vysoko nad jeho hlavu.

» Ras se také schoval. Na nic nečekal, tasil svůj paprskomet a zalil střílejícího Druufa energetickými paprsky, dokud Druuf nepřestal střílet. Takovou záplavu energie ještě nikdy nikdo nepřežil.

Ani tento Druuf ne. Cosi cinklo a dopadlo na podlahu.

Gucky opatrně vystrčil hlavu, aby zjistil příčinu toho divného zvuku.

To, co myšob spatřil, bylo natolik překvapivé. Že na okamžik zapomněl i na dva zbývající Druufy ve velínu. /"" Útočník se totiž rozpadl-

V kouli zela široká Škvíra a uvolňovala pohled na změt' drátů, přístrojů a vedení. Pak z Druufova nitra vyšlehl malý namodralý plamen a bylo cítit spálenou gumu.

Ras vyjekl: „To jsou roboti!“

Gucky chvíli nevěřícně zíral a pak zklamaně dodal: „Jo, jasně. Jsou to Jenom poskokové. Pozor!“

Další dva Druufové se také chystali střílet, ale Ras Čubaj si jich všiml dříve než Gucky. Obrátil proti nim svůj paprskomet a za chvíli to ve velínu lodi vypadalo jako po bitvě.

Kruhy na malém monitoru se přestávaly překrývat.

Loď Druufů ztrácela směr. Objevil se povrch Krystalické planety a rychle se blížil.

„Musíme odtud!“ vykřikl Ras a připravoval se ke skoku. Ani Gucky neviděl jinou možnost. Pro loď už nemohli nic udělat a pokud nechtěli přijít o Život, museli utéct. „Jo, jasně! Skáčíme,“ poznamenal myšob. „Už o nich víme dost. Skáčíme na palubu Samba!“

^ ^ ^

Ivan Ragov kroutil hlavou a díval se na Johna Marshalla, jako by mu přikázal vyskočit z lodi. Noir vyčkával. Hledal v duchu vysvětlení, proč se housenky najednou začínají přizpůsobovat platné časové rovině.

„Bezespory je právě přebíráme - aniž bychom museli docílit relativní rychlosti světla. Jestli to s nimi půjde dál takhle rychle, za půl hodiny budou stejně rychlé jako my.“

„V tom případě můžeme být rádi,“ poznamenal Noir, „že to není obrácené.“

Ragov přimhouřil oči.

„Poznali bychom to?“ řekl.

„Co?“ nechápavě se podíval Noir.

Ragov řekl: „Jestli bychom poznali, zda to s námi jde časově z kopce. Kde leží neutrální časový bod, podle kterého bychom se měli řídit?“

„Přece nechcete tvrdit, že...“

Dál už se Marshall nedostal. V té chvíli totiž zabzučel interkom lodi. Na malé obrazovce se objevila Rhodanova tvář.

„Žádám všechny důstojníky a vědce do jídelny. Porada začíná za deset minut.“

^ _* _ ^

„...z těchto pozorování, pánové, lze soudit na jednoznačný závěr. Ale najděte ho sami.“

Rhodan na chvíli přestal mluvit a zkoumavě si prohlížel tváře svých lidí. Důstojníci Samba stáli mezi techniky a mutanty. Jejich tváře byly vážné, protože tušili, že Rhodan nesvolal ^poradu kvůli malichernostem.

„Ragov si všiml, že se zajaté, nepřizpůsobené housenky začínají přizpůsobovat našemu času. Dále jsme zjistili, že nás nepřátelští Druufové mohou vidět, i když se pohybují dvaasedmdesátisíckrát pomaleji. Cucky a Ras navštívili jeden z těch Černých křížníků a přišli na to, že na jejich palubě jsou jenom roboti, kteří se pohybovali téměř v naší časové úrovni. Takže další přizpůsobení... Sikermanne, zapněte panoramatickou obrazovku a přeneste obraz do jídelny.“

Počkal, než se rozzářily monitory, a pak pokračoval: „Nezvýšili jsme tempo. Nás let se díky přizpůsobení Času relativně změnil. Plukovníku Sikermanne, nastavte zvětšení tak, abychom mohli sledovat podrobnosti na povrchu planety. Dávejte pozor na pronásledovatele...“

Obraz na monitoru se rozplýval. Krystalický svět existoval v tak pomalém čase, že se tam nemohlo nic pohybovat. Veškerý život jako by vymřel.

Dosud.

Ale na obrazovce najednou lezly stovky housenek. Chovaly se, jako by nikdy předtím nepripomínaly zkameněliny, O nějakém časovém rozdílu tu nemohlo být ani řeči.

Pozorovatelé spatřili i zmizelé obyvatele Tats-Toru, kteří dole žili stejně rychle jako housenky - a jako muži na palubě Samba.

Kdosi zasténal. Někdo pochopil, co Rhodan touhle demonstrací sleduje.

Předstoupil Ivan Ragov.

„Já jsem to tušil... To se nepři způsobuje jejich Čas našemu, ale ten náš tomu jejich. Zpomalujeme. Ve skutečnosti Žijeme dvaasedmdesátisíckrát pomaleji než naši lidé na Zemi, nebo posádka Drusus. Každá vteřina tady...“

Rhodan k němu vykročil a položil mu ruku na rameno. „To je jenom pouhá domněnka, Ragove. Nikdo neví, kolik času skutečně plyne, nemá význam zmatkovat. Je však jasné, že se přizpůsobujeme jiné časové dimenzi a pravděpodobně budeme ztraceni, pokud se co nejrychleji nevrátíme zpět do vlastního Časoprostoru. Ale nemějte strach. Časové relace nám jsou neznámé... Nebo snad ano, Atlane?“

Nesmrtelný pokrčil rameny.

„Za uplynulých deset tisíc let jsem na nic podobného nenarazil. Je to pro mě zcela nová záležitost...“

Stali se zajatci jiného času.

Času, který se snažil proniknout do normálního vesmíru a snažil se jej zcela pohltnout.

Rhodan se v duchu ptal, zda je to opravdu tak velké neštěstí, jak tvrdí například Regent, ale pak se vrátil zpět do tvrdé a nemilosrdné přítomnosti.

„Zaútočíme na Druufy,“ řekl a podle výrazů ve tvářích svých druhů poznal, že ani oni na žádnou jinou možnost nepomysleli.

Copak nějaká jiná byla...?

^ x ^

Obě torpédovité lodě pronásledovatelů se ještě více přiblížily. Rhodan znovu snížil rychlost a přikázal Guckymu s Rasem, aby zaútočili. Afričan si vzal paprskomet. Znal podmínky, které vládly na lodích Druufů, a byl si jist, že se mu je opět podaří rychle zničit. Roboti na jejich palubách byli neškodní.

Avšak několik vteřin předtím, než oba teleportovali, se na druhé straně stalo něco velmi důležitého...

^ A ^

„Stávají se viditelnými, Mistře.“

Druuf byl hlášením svého velitele flotily překvapen.

„Viditelnými? Jak tomu máme rozumět?“

„Jsou pořád ještě o něco... málo rychlejší než my - asi dvakrát. Ale můžeme je vidět, aniž bychom potřebovali speciální monitory.“

„Jak vidíte mě?“ zeptal se napjatě Druuf.

„Normálně a ve stejné rychlosti.“

Druuf si s úlevou oddechl.

„Pak to jsou ti cizinci. Naše časová úroveň je absorbovala,“ konstatoval.

„Zvítězili jsme. Pořád držte světelný kruh pod palbou, aby nemohli uprchnout.“

Nyní je chci chytit živé, aby nám prozradili tajemství, které jim k nám umožnilo proniknout. Sledujte je, zajměte je. Já přecházím zpět na normální rychlost letu." „Tri mé lodě je pronásledovaly. Jedna se zřítíla." Druuf chvíli přemýšlel a pak řekl: „Pokud cizinci nezastaví odpor, zasáhnou sám s velkou lodí. Zůstaneme ve spojení."

^ A ^

Cucky materializoval na chodbě. Chvíli tam stál a naslouchal, ale žádné kroky nezaslechl. Nestávalo se příliš často, že by myšob měl strach. Teď jej ale měl, protože tam byl docela sám.

Tohle vězení Času bylo přece jen něčím jiným než celá normální Galaxie...

Ťpal po chodbě, neustále připraven teleportovat do bezpečí. Jeho úkolem bylo zneškodnit tuto loď, nic víc. Ani tady nebyla žádná živá bytost...

Jedny dveře zůstaly dokořán.

Vedly do velké místnosti, kde místo monitoru měli jen obyčejné průzory. Cucky viděl Část povrchu planety, ale také křižník Sambo. Druufové tedy zatím vyčkávali. Neutočili.

Venku z chodby se ozvalo tiché bzučení a pak šramot.

Cucky uskočil za dveře a schoval se. Že by se na palubě zdržoval někdo cizí - někdo, kdo nebyl robot?

Rám dveří vyplnila masivní postava. Tohle nebyl robot, Cucky to hned poznal. Ještě trochu se přikrčil, aby ho nebylo vidět. Do místnosti se vsunula masivní postava. Jela na drobných kolečkách pod korpusem. Wo měla téměř krychlové, na každém boku se čtyřmi končetinami, vpředu a vzadu po dvou. Stvoření nemělo hlavu, zato dvě antény se zlatými koulemi na konci, ze kterých vycházelo namodralé světlo. Cucky měl dojem, že cítí mimos elektrický náboj. Neznamenalo to přímo nějaké nebezpečí, ale určitě to upozorňovalo na jistou hrozbu.

Ta věc musela být robot, i když její funkce zůstávala nejasná. Cucky však už se zřícením lodi nespěchal. Tenhle robot ho zajímal. Jak asi bude reagovat, až si ho všimne?

Nejdříve si ho však nevšiml.

Kolos vjel do místnosti a zastavil se uprostřed. Pohrával si s anténami. Byly to snad orgány jeho smyslu? Jakým způsobem pracovaly? Cucky se to pokoušel telepaticky zjistit, ale marně. Pak to zkusil telekineticky.

Pevně sevřel robota silou své vůle, aby se nemohl hýbat, a pak ho opatrně obcházel, aby si ho pořádně prohlédl. Zevrubně studoval jeho zevnějšek, ale smysl jeho končetin nechápal. Zarazil se však u jedné, která vypadala jako vidlička. Měl

totiž dojem, že se mírně pohnula. Ještě více se soustředil a sevřel ji.

Ale najednou jako by jeho chlupatým tělem projel elektrický šok.

Cucky cítil, jak mu nervovými cestami projelo jakési horko a proniklo až do mozku. Jeho parapsychické schopnosti byly rázem paralyzovány a robot se vysvobodil. Otočil se a rozjel se proti myšobovi. Hroživě přitom bzučel.

Cucky se nemohl ani hnout. Pochopil, že udělal velkou chybu - Podcenil protivníka...

Pak viděl, jak po něm sahá všech dvanáct robotových paží a ucítil sevření jeho dlaní.

^ A ^

Ras Čubaj měl při této akci mnohem víc štěstí. Když materializoval, ukázalo se jako prozíravé, že se soustředil na velín lodi Druufů. Ocítl se přímo v zádech třem robotům a mohl je vyřadit dřív, než si ho všimli. Než se rozhodl zničit velín, hodlal vykonat malou prohlídku paluby. Čím hlouběji pronikal do lodi, tím slyšitelnější bylo hučení

motorů. A pak, po krátkém teleportačním skoku, se ocítl přímo ve strojovně.

Nejdříve měl dojem, že je tam docela sám, ale pak si všiml mnoha velkých stínů, které přejížděly od stroje ke stroji, sem tam na něco sáhly a pak zase pokračovaly v cestě.

Že na něco sáhly...?

Přirozeně že to byli pracovní roboti, toho si Ras hned všiml. Měli spoustu všelijakých pracovních paží, uzpůsobených k nejrůznějším činnostem.

Ras zůstal ve svém ukrytu co nejdéle, aby si mohl co nejvíce akcí těch robotů prohlédnout dřív, než se rozhodne vykonat zničující dílo.

Pak si uvědomil, že teď, když jsou ve stejné časové úrovni, by mohl zase začít fungovat jeho náramkový videofon. Zmáčkl tlačítko, sklonil se a zašeptal: „Tady Ras Čubaj! Potvrďte příjem!"

Odpověď přišla o pár vteřin později. Byl to Rhodan osobně. „Tady Sambo. Co se děje?"

„Zdržuju se ve strojovně lodi Druufů. Roboti, žádný organický život. Podržím kameru videofonu tak, abyste je viděl." „Počkejte deset vteřin," přikázal Rhodan. „Zapnu záznam." Ras počkal, pak namířil kameru na strojovnu a pomalu, pomaličku otáčel kamerou z jednoho konce strojovny na druhý. Přitom krátce komentoval, co všechno vidí. Popsal situaci a dodal: „Jak vypadají vládci Druufů, zatím nevím, pane, bohužel. Snad bude mít Cucky větší štěstí." „To se dozvíte při návratu. Rychle pokračujte!" Ras neodpovídal. Trochu se-napřímil, aby namířil kameru do

nejvzdálenějšího kouta. Přitom způsobil sotva slyšitelný zvuk, který byl okolními stroji zcela pohlcen.

Nejbližší pracovní robot se náhle zarazil, pak se pootočil a rozjel se přímo k Afričanovu ukrytu.

„Všimli si mě," poznamenal Ras. „Musím začít ničit loď..."

„Ještě počkejte!" přikázal Rhodan. „Skočte do jiného prostoru a vraťte se do strojovny- Potřebujeme ještě několik záběrů. Mějte přístroj zapnutý."

Ras už neměl čas na odpověď. Robot se dostal až k němu a napřahoval po něm kovové paže. Nakonec hmátl... Pozdě!

Ras materializoval o dvě patra výš v kulaté hale, jejíž strop byl tvořen jakousi mléčně zbarvenou kopulí, po které neustále prolétaly barevné pruhy. Ras je pozoroval. Pruhy houstly, až nakonec nabíraly určité tvary.

Vytvářely obraz.

Zároveň ucítil v hlavě mírný tlak. Podvolil se mu a hned nato v mozku uslyšel jakýsi hlas, který říkal: To, co vidíš, cizince, byla skutečnost.

Téměř zároveň se Rhodan zeptal: „Co je. Rasi? Kde se zdržujete? Náš obraz se rozpívá. Nastavte kameru..."

Ras zašeptal: „Někdo se mnou mluvil, pane. V mé hlavě. Telepaticky. Co mám dělat?"

„Pozor, Rasi! Možná je to past. Teď vás nebudu rušit, abych neodlákal vaši pozornost. Vysílejte dál."

Ras vysílal, ale nijak ho to nerušilo při sledování obrazu, který mu neznámý telepat zprostředkovával.

Viděl žluté slunce, pak nějakou planetu, která kolem něj obíhala, pomalu se blížila a...

Tato planeta byla Země!

Ras Čubaj úděsem strnul. Druufové znali Zemi! Vděli, odkud Rhodan je!

Ale pak si něčeho všiml...

Nejdříve to považoval za nějaký optický klam, ale pak zbystřil. Zřetelně rozpoznával kontinenty - Afriku, Ameriku. Mezi nimi Atlantik. A uprostřed Atlantiku kontinent, který už na Zemi neexistoval- Atlantida!

Zároveň se v jeho mozku znovu ozval ten cizí hlas:

To, co vidíš, cizince, byla skutečnost. Před časem, kterému říkáte část roku.

Rasovi se zatočila hlava. Tyhle věčné časové přepočty... Kdypak - v jejich čase - Druufové zachytili tenhle obraz? Před deseti tisíci lety, když se Časové roviny poprvé střetly?

Najednou mu došlo, co se stane, jestli zůstanou delší Čas v časoprostoru Druufů - totiž, že mezitím doma na Zemi uplynou tisíce let. Pak už nebude žádná Sluneční

říše a žádný Perry Rhodan. Zoufalá představa. Ras Čubaj ve svém zoufalství tasil paprskomet, namířil proti kopuli a zmáčkl spoušť.

Obraz zhasl.

Do kulovitého sálu se otevřelo deset nebo dvacet dveří a dovnitř vstupovaly veliké, kvádrovité postavy na kolečkách. Jejich antény se zlatými kuličkami na koncích namířily na Rase a začaly se chvět...

Ale Ras byl dostatečně rychlý.

Ještě než k němu dorazily paralyzující paprsky, teleportoval zpět do strojovny a zahájil palbu do strojů a robotů. Způsobil takový chaos, že loď okamžitě zavyla a začala ztrácet výšku...

^ A ^

„Hlásím návrat z akce, pane," oznamoval s úlevou Ras Čubaj po teleportaci zpátky na palubu Drususu.

Rhodan přikývl a odpověděl: „Loď, na kterou skočil Gucky, mění směr. Zvýšenou rychlostí letí někam mimo tuhle sluneční soustavu. Gucky nám neodpovídá."

Rase hned napadlo vysvětlení, které Rhodanovi sdělil - ti roboti, kteří ho chtěli paralyzovat...

„To bude asi pravá příčina, proč se Gucky nehlásí," kývl Rhodan na plukovníka Sikermanna. „Sledujte prchající loď, prosím. Musíme zjistit, kam chtějí Guckyho odvézt."

Ras překonal obavy.

„Neměl bych se pokusit já?"

„Ne!" odmítl Rhodan. „Pokud je Gucky mrtev, stejně přijdeme pozdě. Jestliže ještě žije, pak si pomůže sám. Musíme však zůstat nablízku, aby měl kam teleportovat. Kromě toho snad konečně narazíme na stopy vládnoucích Druufů."

John Marshall, který stál v koutě, najednou vykřikl a pak řekl: „To byl Gucky - krátký myšlenkový impuls. Jako by se probíral ze spánku a hned zase usnul. To nebyla jasná myšlenka, ale strach... Hrozný strach!" Marshall pohlédl na Rhodana. „Nechtěl bych teď vézt v Jeho kůži!"

„Já také ne," přiznal Rhodan a zadíval se na obrazovku. Byla tam loď, která Guckyho unesla. „Ale ono se mu nic nestane... Pokud Druufové umějí číst naše myšlenky, tak mu neublíží, protože budou vědět, že bych jim nedal do konce života pokoj - i kdybych měl přitom sám zahynout!"

Ras mlčel. Všichni mlčeli.

Cítili, jak vážně to Rhodan myslí.

^ ^ ^

Druuf v obrovité vlajkové lodi řekl: „Zopakujte zprávu!“ „Zajali jsme jednoho cizince, pane. Vypadá jinak než jeho pánové. Možná to je jejich sluha. Netušíme, jak se dostal na naši loď.“

Druuf několik vteřin počkal a pak přikázal: „Přiveďte zajatce na mou loď. Rychle!“

Vypnul přístroje a chvíli zůstal sedět v křesle. Pak připravil vše potřebné, aby mohl zajatce přijmout.

^^^

Gucky neztratil vědomí. Viděl a slyšel, cítil ochromující vliv paralyzátoru a bolest v nervové soustavě, ale nemohl se bránit, nemohl se pohnout, nebyl pánem své vůle, a to bylo špatné. Říkal si, že se možná jako první bytost z jiné dimenze setká s vládcem Druufů, ale tušil, že to nemusí být nic platné, protože přitom možná zemře.

Pokusil se aspoň kroutit očima, aby zahlédl monitory. Viděl »je a viděl i křižník Sambo,„ale teď mu to ještě nebylo nic platné. Nicméně Rhodan byl nablízku a Cucky si proto oddechl. Dýchat ještě mohl.

Ale pak se před monitory posunul stín. Obrovský, doutníkovitý stín.

Že by loď...?

Měli Druufové tak velké lodě? Proč by ne? Vládli přece téhle časové dimenzi a znali kosmické lety celá tisíciletí...

Pak se paluba trochu zachvěla. Zřejmě se tahle loď spojila s obřím křižníkem venku...

Tlak na Guckyho mozek zmizel. Málem z toho upadl, jak se mu ulevilo. Jako by do té chvíle na hlavě nosil převrácený litinový kotel.

A pochopil: Roboti ho považovali za jistou kořist, proto ho pustili ze své moci. Nyní, když byli spojeni s vlajkovou lodí Druufů, už podle jejich přesvědčení nemohl nikam utéct.

Gucky chtěl nejdříve ze všeho okamžitě teleportovat. Pak si ale zase nechtěl odepřít dobrodružství, které ho patrně čekalo a které by asi mohlo poodhrnout oponu tajemství, po kterém tady pátrali...

Ale najednou se bál, že po něm roboti znovu půjdou. Obrátil se k nim a z trucu telekineticky ohnul jejich protivné, nebezpečné antény. Aniž by si to uvědomil, způsobil tím zkratová spojem v útrokách hranatých potvor a roboti začali postupně vybuchovat - nejdříve ten, který ho zajal jako první, potom další, kteří mu posléze přišli na pomoc,...

Gucky se lekl explodujících monster, soustředil se na Krystalický svět a rychle teleportoval...

Nicméně nedoskočil až na vzdálenou planetu, protože ho něco jakoby drželo v temnotě. V temnotě před rematerializací... A zároveň v hlavě znovu uslyšel cizí hlas:

Nehrozí ti žádné nebezpečí, cizince, když se mi vzdáš.

Gucky málem zpanikařil. Báł se. Změní! názor - chtěl se co nejrychleji vrátit na Sambo k Rhodanovi a přátelům.

Viděl v duchu Rhodana, jak zavírá oči a myslí na něj. Naslepo pokračoval v teleportaci, děj se co děj,

Temná šachta, do které padal, najednou zmizela a rozjasnilo se.

Když otevře] oči, stál na zelené louce pod modrým nebem. Tráva mu dosahovala až po stehna a vzduch byl čerstvý a kořeněný, jako býval vzduch na Zemi-

Dva metry od něj stál Perry Rhodan a zasněně hleděl k ubíhajícím mrakům. Gucky netušil, kde je a jak se tam dostal, ale viděl Rhodana a to ho uklidnilo.

„Perry!“ zapištěl myšob a cupital ke svému velkému příteli. „Perry, já jsem tak šťastnej, že jsem jim útek. Co ty tady...?“

Rhodan se nehýbal. Zdálo se, že Guckyho ani neslyší. Dál se díval na nebe, jako by tam něco hledal.

Guckyho to zaskočilo.

„Perry? Prostě jsem teleportoval a...“

Přitom se napřímil a sahal po Perryho dlani.

Ale nedotkl se jí... Jeho packa tou dlaní projela jako vzduchem. Nenarazila na žádný odpor...

^ A ^

Plukovník Sikermann nespouštěl oči z obrazovek a řekl: „Černá loď zpomaluje, pane. Mám...?“

„Udržujte od ní odstup, Sikermanne- Než zakročíme, musíme vědět, jestli je sama.“

Brzy však viděli, že sama není.

Na obrazovku se sunuly obrysy mohutné protáhlé lodi. Byla dobře tisíc metrů dlouhá a v jejím korpusu nebyly žádné průzory. Obr doputoval v podobě neživého černého stínu a přitiskl k sobě menší loď, tu, kterou Rhodan sledoval.

„Mateřská loď Druufů!“ řekl Rhodan tiše, jako by se bál. Že ho někdo naproti uslyší. „Tak to bude! Myslíte, že o nás vědí?“

Plukovník Sikermann pokrčil rameny.

„Asi ano, pane. Možná že se nebojí útoku, protože mají rukojmí: Guckyho.“

Rhodan se otočil k Marshallovi: „Ještě pořád nic? Žádné impulzy od Guckyho?“

„Občas ano, ale jsou nezřetelné - a hlavně neúplné. Jejich intenzita výrazně kolísá...“

„Ale Gucky na každý pád žije a zdržuje se na palubě té menší lodi,*' konstatoval Rhodan. Chvilí váhal a pak řekl Rasovi:
„Čubaji, brzy budete muset skočit. Nevidím jinou možnost, jak odtud Guckyho dostat."

„Mohli bychom zaútočit," navrhoval Sikermann. „Našimi zbraněmi..."
„...a zabijeme Guckyho, že?" dodal Rhodan sarkasticky. „Ne, násilím tentokrát nič nezmůžeme. Dál se dostaneme jenom s pomocí mutantů."

Pak k němu přistoupil Atlan a položil mu ruku na rameno.
„Až bude tvůj malý přítel v bezpečí, měli bychom se vrátit do našeho času. Dělán si velké starosti, barbare..."
„Já taky," přiznal Rhodan a zůstal bez hnutí stát. „Už se tu zdržujeme příliš dlouho. Ale proletět palbou těch lodí? To je pořád ještě riskantní, je jich tam pořád ještě mnoho."

„Riziko, že tu zůstaneme a mezitím se nám celý vesmír v našem čase promění, je mnohem větší," zavrtěl Atlan hlavou,
„Během několika vteřin průlomu se Sambu nemůže nic vážného stát."

„Ale co Druufové, Allane? Musíme přece zjistit, jak vypadají a co chtějí. Nebo se to nedozvíme nikdy!" Vtom se znovu ozval Marsnall. Vykřikl: „Gucky! Hlásí se! Jeho myšlenky jsou už zase silné! Může uprchnout, ale Ještě Čeká. Roboti - krychloví, s anténkami na hlavách..."

„Takové jsem taky potkal," zabručel Ras, ale Marshall se nedal rušit: „Bude chtít ty roboty zneškodnit, dřív než se vrátí," namítl. „On neví, kde jsme. Vypadá to, že moje myšlenky nepřijímá. Možná že ani nedává pozor. Teď útočí..."

Tiše naslouchali telepatovým slovům. Líčil Guckyho boj s roboty, až nakonec dodal: „Hotovo! Dokázal to! Teď se soustředí na skok... Myslí na vás, pane! Teď! Teleportoval..." Marshall na vteřinu zmlkl a rozhlížel se po velínu, jako by čekal, že někdo uvidí Guckyho. „Je pryč! Už nemám žádnou Jeho myšlenku. Gucky skočil!"

Rhodan najednou přimhouřil oči.
„Skočil...?"
„Ztratil jsem s ním kontakt, pane. Musel skočit. Nebo je mrtev."

Rhodan zvážněl. Pak se otočil k Sikermannovi: „Kurz k oběma lodím Druufů! Útočíme!" Předstoupil a zmáčkl páku interkomu. „Poplach! Všechna stanoviště obsadit! Kapitán Aurin - připravit fiktivní transmitter!"

Rozhodl se tedy, že použije zbraň nejtěžšího kalibru. Fiktivní transmitter pocházel z planety Poutník, umělého světa bezčasových Nesmrtelných, tajuplných bytostí z čisté energie. Transmitter dokázal přenést během jedné vteřiny hmotu kamkoli do prostoru, na libovolnou vzdálenost. Tímto způsobem mohli umisťovat na paluby nepřátelských lodí bomby, anebo celé lodě přemísťovat daleko od místa

střetu.

Sambo zpomalil už po deseti vteřinách a přešel do útočné pozice. Ochranné energetické štíty se vzedmuly kolem lodi, v interkomu to cvaklo a pak se ozval Aurinův hlas: „Transmitter namířen na cíl, pane. Čekám na rozkaz k palbě!"

„Čekejte!" odvětil Rhodan.

Číhal na první akci Druufů...

Protivníková malá loď se odpoutala od korpusu. té velké.
Mezí vlajkovým křížníkem a Sambem vyvstala průhledná stěna z energie. Ovšem energetické štíty neměly na účinnost fiktivního transmitteru žádný vliv.

„Pozor!" zvolal bezděčně Atlan, když se rozzářil blesk a narazil do ochranného, štítu Samba. Rhodan podmračeně přikývl.

„Přitom bych se hrozně rád dozvěděl, jak vypadají - Škoda!"

Trochu se předklonil, aniž by přitom spouštěl obrazovku z očí. „Aurine! Pal - po dobu deseti vteřin proti malé lodi. Možná že tímto způsobem dostane obr rozum!"

Vlastně se během následujících chvil nic zvláštního nestalo. Nejdříve se zdálo, jako by se energetické štíty rozzářily, pak se štít velké lodi prolomil a obě lodě Druufů zůstaly bez ochrany. Kolem mateřského křížníku vmžiku vyvstal nový štít, ale

jeho malý bratr byl nadále nechráněn - a pak se najednou ztratil. Zmizel. Ovšem nikoliv bez podivných vedlejších jevů. Malá černá loď Druufů byla neuvěřitelnou silou vytržena ze čtvrté dimenze a vržena do bezčasové a bezprostorové páté. Existence páté dimenze na ni zapůsobila podobně jako voda, do které se loď velkou rychlostí vnořila. Teleportovaná loď prakticky narazila do stěny masivního času.

„Tak těch jsme se zbavili!" poznamenal plukovník Sikermann. „A teď..."

„Kapitáne Aurine!" zvolal Rhodan. „Mějte transmitter připravený, ale střílejte jenom na můj rozkaz!" „Rozumím!"

„Naše ochranné štíty nevydrží ostřelování Druufů dlouho," varoval Sikermann.
„Jestli znovu nezaútočíme..."

„Jen klid," přerušil ho Rhodan. „Druufové přece na vlastní oči viděli, jakou zbraň máme. Zachovají se podle toho."

Atlan řekl: „Mají Druufové vůbec nějaké oči?"

^ A ^

Gucky vyjeveně zíral na svou packu. Prošla Rhodanem. Pak si uvědomil, že pokud je tu něco skutečného, pak je to on sám, ale Rhodan nikoli-..

Dále se však ve svých úvahách nedostal, protože ho popadla neviditelná dlaň a strhla ho dolů do temnoty bezčasového nekonečna. Cítil, jak dematerializuje, jako

by se soustředil na teleportaci.

Ovšem stalo se to bez jeho vůle.

Otevřel oči, aby se orientoval a v případě potřeby znovu teleportoval, ale dříve než něco pořádně viděl, uslyšel překvapený výkřik: „Támhle je Gucky!“
„Hned nato ho zasypaly myšlenkové impulzy radosti a sympatií.

„Ano, je to on,“ řekl Rhodan a na chvíli zapomněl na velký křížník Druufů.
„Gucky, uvedl jsi nás do rozpaků. Proč jsi hned neskočil, když jsi zjistil, že ses pomstil pouze robotovi?“

Myšob se mlčky rozhlížel po velínu a studoval tváře přítomných. Zdálo se, že je pro něj těžké si vzpomenout.

„Jak je to dlouho?“ zeptal se a ukázal na monitory, „co je pryč ta malá loď?“

„Teprve pár minut, Gucky. Tys už byl na velké lodi, že? Našels tam něco?“

Myšob pomalu zavrtěl hlavou.

„Skočil jsem sem z velké lodi teprve před deseti vteřinami - ale mezitím jsem materializoval někde Jinde. Na Zemi.“

Rhodan potlačil výkřik překvapení. I ostatní se divili.

„Přece jsi neskočil před deseti vteřinami, Gucky... My jsme tu malou loď zneškodnili už před třemi, Čtyřmi minutami. Musel jsi se splést v čase,“ nadechl se Rhodan. „A co je to za vtíp s tou Zemí?“

„Já nelžu, Perry!“ durdil se myšob. „Byl jsem na Zemi. Viděl jsem modrý nebe a taky tebe!!“

Rhodan o krůček ustoupil.?”

“Mě?”

Gucky přikývl.

„Stál jsi na kvetoucí zelený louce a koukal ses na oblohu. Nebyly tam žádné mraky.. Materializoval jsem těsně za tebou, ani ne dva metry. Zavolal jsem tě, ale neslyšel jsi mě. Zůstal jsi tam stát bez náznaku nějakého poznání, že jde o mě. Chtěl jsem ti podat ruku, ale pak...,“ zachvěl se Gucky, „tebou moje, packa projela. Nepotkal jsem tebe, ale tvou duši. Ne, nebyl to sen,“ řekl a sklonil se. Přejel si přes chlupy na spodních packách. „Mám na nohách ještě travní pyl.“

Rhodan se nechápavě podíval na Allana s Orestem.

„Jak to je možné? Že by halucinace?“

Atlan přistoupil blíž. Kývl na Guckyho a vysvětloval: „Ne, to nebyla žádná halucinace, barbare. Existují věci, které ještě nechápeme, protože překračují kapacitu našeho mozku. Myslím si, že Gucky během svého skoku narazil na nějaké časové pole. Soustředil se na tebe, Perry, aniž by si upřesnil prostor. Našel tě, ale ne tady na lodi, nýbrž na Zemi a v jiném čase.“

„To je k zbláznění!“ zavrtěl Rhodan hlavou. Atlan pokračoval v úvahách: „Gucky proskočil energetický ochranný štít před lodí Druufů. Možná že je to zároveň i ča-

sový Štít. Gucky jím proskočil a dostal se do jiného času. Do minulosti nebo budoucnosti. V hlavě mu však zůstal rozkaz, že se má vrátit k tobě. Našel tě na Zemi a v jiném čase. To je moje vysvětlení tohoto fenoménu.“

Crest pomalu přikývl a vrátil se na své místo. Ale Rhodan dosud nevypadal spokojeně.

„Proč jsem byl duchem? Netvrdil snad Gucky, že mi jeho packa projela tělem?“

Atlan přikývl.

„Neznáme následky cesty Časem, a už vůbec ne následky duševní cesty časem. Umím si představit, že setkání dvou bytostí, žijících v jiných Časech, nemusí proběhnout na materiální bázi. Jinými slovy - Gucky viděl Rhodana takového, jakým možná kdysi byl, nebo teprve bude. A ty, barbare, sis Guckyho vůbec nevšiml.“

„To je fantastické!“ zamumlal Rhodan. „Takže Gucky cestoval časem. Pouhou silou vůle. A vymanil se z té cesty natolik, aby se vrátil do přítomnosti. Myslím, že poodhalil jedno z posledních tajemství vesmíru...“

^ A ^

Když byl telepatický kontakt přerušen, Druuf už věděl, že jeho zajatec uprchl. Téměř ve stejném okamžiku uviděl na obrazovce neznámého protivníka, přecházejícího do bojové pozice.

„Zapnout časovou zábranu!“ rozkázal.

Zároveň uvolnil malou loď, vysunul čelní děla a vypálil proti nepříteli neškodnou salvu.

A pak - vmžiku - malá loď najednou zmizela, jako by přešla do transice.

Spojení s ostatními sedmnácti loděmi u světelného kruhu nadále trvalo a bylo dobré. Druuf využil chvilky času a zjišťoval stav věcí. Dosud cizincům z jiné dimenze nikdo nespěchal na pomoc.

„Udržet energetický závěs! Odrazit každý útok! Zůstat spolu! Nepřítel může naše lodě ničit pouze jednotlivě!“

To byl čirý dohad, nic víc. Copak kdo věděl?

Druuf dumal a snažil se najít na podobné otázky odpověď. Nepodařilo se mu to, a proto se rozhodl, že neznámému ušetří poslední lekci.

Kruukhové žili na izolované planetě na okraji vesmíru a neměli vlastní civilizaci. Nicméně už po tisíciletí sloužili Druufům,

Měli totiž jisté zvláštní vlastnosti.

^ A ^

Atlan stál vedle Rhodana, když zářivý energetický ochranný štít kolem mateřské

lodi Druufů zhasl. Zároveň se hlaveň paprskových děl ukryla do korpusu lodi a střelny se zavřely.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Rhodan.

Zírali na obrazovky a pátrali po odpovědi. Hluboko pod nimi se točil Krystalický svět. Probouzel se na něm život. Už neexistoval žádný rozdíl mezi Časovými rovinami.

Rhodan velice zájmal zdejší život a hlavně chtěl vysvobodit všechny zajatce v čase, kteří sem byli uneseni z normálního prostoru, ovšem protože se sám stal zajatcem v čase, musel nejdříve ze všeho myslet na svou vlastní záchranu a na návrat.

Sambo a velká loď Druufů pluly těsně vedle sebe a kroužily kolem Krystalické planety. Atlan natáhl ruku.

„Jeden vchod se otevírá,“ řekl a po chvíli dodal: „Ale není -to střelna.“

Plukovník Sikermann se podíval tázavě. Byl připraven zaútočit.

Rhodan téměř nezatlečně zavrtěl hlavou. Stejně jako ostatní se zahleděl na obrazovku. Lidem se poprvé podařilo podívat se do gigantova Černého nitra.

Moc tam toho neviděli.

Pravděpodobně se jednalo jen o nějakou větrací Šachtu, kterou lidé mohli vstoupit na palubu anebo ji opustit. Že by snad Druufové...? »

Pak se objevil temný stín. Nebyl vyšší než metr a měl asi půl metru do šířky. Sikermann okamžitě aktivoval optické zvětšení. Uviděli stvoření, uzavřené v ochranném skafandru. Mělo ruce i nohy a nyní dokonce přistoupilo až k okraji výstupu.

Tam se zastavilo a čekalo. Muži ze Samba měli dojem, jako by je pozorovalo.

„Co je to?“ zeptal se Rhodan.

Gucky a John Marshall téměř zároveň vykřikli; „Myslí to!“

Oba telepati přijímali slabé impulzy, i když jejich smysl jim zůstával svým způsobem utajen.

„Je tu Druuf?“

Marshall pokrčil rameny.

„Nevím - ale Druufa jsem si představoval přece jen trochu jinak.“

„Je chybou představovat si v tomto ohledu vůbec něco,“ poznamenal s lehkou výčitkou v hlase Rhodan. „Teď dávejte pozor! Jeho ochranný štít je deaktivován. To znamená, že dostaneme návštěvu. Sikermanne, vypněte i náš štít.“

Sikermann sice nerad, ale přece uposlechl.

Postava naproti se odrazila od prahu vstupu své lodi a pomalu plula k Sambu. Zároveň zhasl energetický štít pozemské lodi. Odstup mezi oběma vesmírnými tělesy nebyl větší než pět set metrů.

„Dobře si svou trasu spočítal,“ řekl Atlan do nastalého mlčení. „Dorazil by k nám i bez korektury. Nechceš ho přijmout u vstupu, barbare?“

„Já zůstanu ve velínu. Půjde pro něj Gucky.“

„Cucky?“

„Ano, Gucky. Jestli se nepletu, ten cizí. vyslanec s ním má něco společného. Každopádně velikost a schopnost, myšlení. Takže co, Gucky, Půjdeš?“

Myšob odcupital ke dveřím.

„Jasně že jdu. Kam mám návštěvníka přivést?“

„Sem. Ale buď opatrný! Nevíme, kdo to je a jaké úmysly ho k nám vedou. Pokus se v jeho myšlenkách zjistit víc. A při sebemenším náznaku zrady...“

„Chápu,“ zabručel Gucky a zmizel na chodbě.

Marshall se zadíval na mezitím opět zavřené dveře.

„Měl jsem jít s ním, šéfe.“

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Ať je náš návštěvník kdokoli, nesmíme ho vyděsit. Cucky je maličký a vypadá poměrně neškodně, viděno našima očima. My jsme skoro jednou vyšší než cizinec. Mohl by se vyděsit.“

„Aspoň zkusím s Guckym udržet myšlenkový kontakt,“ navrhl Marshall a Rhodan proti tomu nic neměl.

Obrazovka cizince ještě chvíli ukazovala a pak sklouzl svým pozorovatelům z očí.

Gucky mezitím teleportoval ke vstupu. Několika pohyby na sebe navlékl tlakový skafandr a zavřel vnější vstup. Pak vypustil vzduch a otevřel vnější vstup.

Návštěvník byl ještě asi padesát metrů daleko, ale cílevědomě mířil ke stejnému vstupu, jako by předem věděl, kudy má jít.

Přicházím v míru, uslyšel Gucky zřetelně ve své hlavě. Pokud můžete zachytit mé myšlenky, musíte vědět, že chci mír. Rozumíte mi?

Než se Gucky rozhoupal k odpovědi, chvíli přemýšlel. Času mu zbývalo ještě dost. Pátral po Marshallovi a našel ho. Bleskurychle se s ním telepaticky vrhl na návštěvníka.

Kdo jsi? zeptal se Gucky.

Jsem Kruukh, přišla zřetelná odpověď. Posílají mě k vám Mistři.

Takže to není Druuf, konstatoval s úlevou Gucky. Poslali někoho jiného. Nevěděl proč, ale Druuf se instinktivně bál.

Očekáváme tě, Kruukhu

Cizinec měkce přistál na povrchu Samba a vstoupil do lodi. Zdálo se, že nezná strach ani obavy.

Ty jsi velitelem téhle lodi?

Ne, jenom jeho sluha, odpověděl opatrně Gucky. Je pro tebe, náš vzduch

dýchatelný?

Odpověď přišla rychle.

Ano, my na své planetě dýcháme stejnou atmosféru.

Gucky se vysoukal ze skafandru a zavěsil jej. Zároveň se rozskočil vnitřní vstup.

Návštěvník následoval jeho příkladu.

V první chvíli Gucky nevěděl, s čím by Kruukha asi porovnal, protože jeho vrchní část připomínala humra. Každopádně to vypadalo, že ta bytost s očima jako korálky dosáhne svými tříprstými pažemi kamkoliv kolem sebe.

Spodek trupu byl pancéřovaný a dole zakulacený. Dvě nemotorné končetiny pod břichem musely být nohy, po kterých se pomaličku sunul kupředu. Žádnou zbraň u sebe neměl, jak se zdálo.

Jsem Kruukh, ozvalo se ještě jednou. Mám si promluvit s velitelem.

Následuj mě, odpověděl mu Gucky, ale v duchu si přál, aby měl oči i vzadu.

-> ^ ^

Dveře se otevřely. Gucky vcupital do velínu, udělal místo pro vyslance a zapištěl: „Smím představit -" Kruukh, vyslanec Druufů."

Včelorak -Jak Gucky cizince nazval ~ vstoupil do místností a pozorně si prohlížel všechny přítomné. Nakonec se zastavil před Rhodanem a mírně se uklonil.

Ty jsi velitel téhle lodi a Mistr cizinců z jiného časoprostoru? zeptal se, ale ve skutečnosti to bylo konstatování. Můj pane, ten, kterému říkáš Druuf, ti vzkazuje, že veškerý odpor z tvé strany je mámy. Ztratili jste svůj vlastní čas jako všichni ostatní. Nedokážete se vrátit zpět. Vzdejte se.

Rhodan si podivnou bytost prohlížel. Něco se mu na ní nelíbilo, ale neuměl říct co. Kromě toho věděl, jakou chybou by bylo soudit cizí bytost podle jejího vzhledu. Pootočil se k Allanovi.

Atlan si Kruukha přísně měřil a tvářil se tak, že bylo vidět, Jak velmi tomu Jeřábímu stvoření nedůvěřuje. I Atlan pojal jakési podezření.

„Vítáme tě na naší lodi, Kruukhu," řekl Rhodan nahlas, aby mu porozuměli i netelepati. „Ovšem požadavek tvého Mistra nás udivuje. Proč bychom se měli bez boje vydat do rukou Druufů, o kterých ani nevíme, jak vlastně vypadají? Kromě toho ještě vůbec není jasné, zda v této časorovině skutečně zůstaneme. Pokud to s námi Druufové myslí upřímně, proč nás nenechají vrátit se světelným oknem?"

Kruukh se na Rhodana upřeně zahleděl.

Nevím nic o motivech činů svého Mistra, vykonávám jenom jeho rozkazy. Na znamení, že se vzdáváte, má jít váš velitel se mnou za Mistrem, aby se mu podřídil. To je vše, o čem jsem vám měl povědět.

„No, pane jo," zavrčel Atlan a varovně se podíval na Rhodana.

Rhodan řekl nahlas Marshallovi: „Přiveďte sem Andrého Noira, Felimera Lloyda a Ralfa Martena. Chceme vědět, kdo jsou Kruukhové." Když Marshall opustil místnost, pokračoval: „Zkontrolujeme, zda se tvé informace zakládají na pravdě. Pak budeš moci jít a předat Mistrovi náš vzkaz."

Včelorak neodpověděl. Zato však udělal něco, čeho si všiml telepat Gucky - zcela zablokoval svůj mozek a aktivoval jinou jeho část. Pak zaútočil.

Když pak do velínu vstoupil John Marshall s ostatními třemi mutanty, bylo už po všem a na první pohled si nikdo ničeho nevšiml.

„Wuriu Sengu je na mém místě," hlásil Marshall. Sengu byl japonský mutant, který se uměl dívat pevnou hmotou, a proto dokázal i ze své kajuty sledovat to, co se dělo ve velínu. „Zbývající tři jsou se mnou."

„Přistaneme se Sambem u lodi Druufů a vstoupíme na palubu," řekl Rhodan podivně monotónním hlasem. „Druufové chtějí jen naše dobro."

Marshall okamžitě zpozorněl. Tohle nebylo samosebou. Rychle se podíval po ostatních přítomných. I oni připomínali loutky...

Ti čtyři musejí být také ovlivněni, pomyslel si v té chvíli Kruukh a udělal rozhodující chybu. Nevěřil, že by někdo dokázal číst jeho myšlenky, když je měl zablokované.

Marshall je však dokázal rozluštit a okamžitě nevzrušeně řekl Noirovi; „Je řada na vás, André!"

Noir také pochopil, oč jde, vždyť nebyl slepý.

Nepřipravený včelorak dostal plný zásah sugestivních impulsů a než si to vůbec stačil uvědomit, situace se obrátila v jeho neprospěch a ocitl se pod Noirovým vlivem.

„Hotovo," řekl hypnotik. „Co s ním mám udělat?"

Marshall horečně přemýšlel. Nejdrívě ze všeho museli být Rhodan a ostatní vysvobozeni.

„Na pět minut ho vyřaďte z provozu a pak vysvobodíte Rhodana."

Kruukh stál o dvě minuty později zcela apaticky uprostřed místnosti a vůbec nevěděl, co se s ním děje. Noir pak mohl v klidu obnovovat mentální funkce svých druhů ve velínu.

Rhodan se zatvářil velmi překvapeně, když byl zbaven strnulosti.

„Nemohl jsem tomu zabránit, přišlo to příliš rychle," oznamoval. „Gucky ani já jsme si úmyslu toho zatraceného návštěvníka nevšimli. Díky za záchranu, Noire."

„To nic," mávl rukou Noir. „Co mám udělat s Kruukhem?"

„Dejte mu rozkaz, aby se celý týden choval neutrálně. Vezmeme ho s sebou jako rukojmí. Aby si Druufové uvědomili, že jsme jejich trik prokoukli. Možná že nás příležitostně něco napadne."

Noir vydal Kruukhovi hypnotický rozkaz a odvedl ho z velínu. Sambo disponoval dostatečným počtem vhodných prostor, kam mohli zavřít podobné nepříjemné hosty.

Rhodan pak kývl na Sikermanna: „Zapnout ochranný štít* Zahájit palbu proti lodi Druuffů! Aurine - připravte fiktivní transmitter! Zahajujeme další útok!"

Ani ne o tři vteřiny později se černý křižník změnil v plamenné peklo a zanedlouho bylo jeho místo ve vesmíru prázdné. Po černé lodi nezbyla ani stopa.

Rhodan nespouštěl oči z obrazovek, když rozkázal: „Kurz ke světelnému prstenci, Sikermanne! Pokusíme se proniknout pomocí síly!"

Allanem to mírně trhlo.

„Ty chceš ignorovat jejich palbu, barbare? Nejsi najednou nějak moc odvážný?"

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Mezitím jsem pochopil, že každá další vteřina našeho zdržení může být osudná. Musíme se pokusit proniknout zpět. Kromě toho už ani nemáme co ztratit. Vpřed!"

„Kurz nastaven, pane," odpověděl Sikermann. Jeho hlas zněl nejistě, ale rozhodně. „Rychlost?"

„Leťte. Uvidíme cestou..."

^ A ^

Lod' Sambo se řítila relativní rychlostí světla ke světelnému oknu. Energetický zátaras z malých černých lodí ještě pořád nepohasl. Nicméně už jej tvořilo méně lodí než na počátku.

Světelný prstenec se rychle blížil. Zbraňové paprsky hmataly po Sambu...

Nebe nad ní změnilo barvu na azurovou, letěli nízko nad pouští Tats-Toru a žlutý písek měl nádherné zbarvení.

Z reproduktoru se ozval hlas.

Bullův hlas!

„... jsme vás nečekali tak brzy! Co se stalo?"

Rhodan sáhl pro mikrofon: „Tady Rhodan! Okamžitě vypněte čočkový generátor!"

Pak si oddechl a uvolnil se.

Zato Bull se neuklidnil. Byl zvědavý jako vždycky a hulákal: „Proč jste se tak rychle vrátil? Vždyť jste u těch Druuffů nebyli dýl než dvě minuty!"

„Cože?" zbystřil Rhodan. „Co to říkáš?"

Ale byly to dobré zprávy. Nikdo nic nenamítal. Časová relativita zasáhla v jejich prospěch. Jenom Crest tiše řekl: „A jsme doma, zpátky ve svém čase..."

Všichni si upřímně oddechli, když vtom zabzučel interkom a ozval se zoufalý hlas Ivana Ragova: „Moje housenky, pane! Zase zkameněly! Nehýbají se! Ani ten

Kruukh se nehýbe! Jsou jako z kamene. Co mám dělat?"

„Nic!" odpověděl mu Rhodan a přerušil spojení. „Takže jsme zase tam, kde jsme byli. Ještě toho o vedlejší dimenzi moc nevíme. První pokus se nám příliš nevydařil, ale příště by to už mělo být trochu jiné. Jednoho dne se potkáme s vládcem Druuffů - a pak po něm budeme požadovat určitá vysvětlení."

Bull netrpělivě namítl: „Nezkusíme to hned? Zatím jste ztratili jen pár minut. Den je dlouhý..."

Ale Rhodan zavrtěl hlavou.

„Kamaráde - říkáš pár minut. Jenom díky náhodě to je pár minut. Stejně dobře to mohlo být pár desetiletí. Tisíckrát si rozmyslím, jestli se znovu odvážím skoku za časovou bariéru. Teď se vracíme na Zemi."

^ A ^

O několik měsíců později stál Perry Rhodan na okraji Terranie v místě, kde byla ještě nedávno poušť - Teď tu rostly stromy, tráva a okrasné křoví. Měl to tady rád. Vždycky si tu odpočinul. Zamyšleně se díval k obloze, když náhle nabyl dojmu, jako by nebyl sám.

Tento pocit trval jenom deset vteřin a pak se ztratil stejně rychle jako se objevil.

Obrátil se. Bylo na Čase vrátit se do města. Krátká procházka mu udělá dobře.

Náhle se zarazil.

Těsně vedle místa, kde právě stál, spatřil zřetelné, maličké stopy v suché půdě. Hned je poznal. Byly to Guckyho stopy. Před chvilkou tam ještě nemohly být. Ale Cucky právě v té chvíli jednal s osídlenci na Venuši... Rhodan si vzpomněl na myšobovu cestu v čase nad Krystalickým světem. Pochopil, že kruh se uzavřel. Kráčel dál k městu a když se o šedesát minut později začal * věnovat rutinní práci v kanceláři, nikdo netušil, že se ho před chvílí dotkl dech věčnosti,

Byla to vzpomínka, která už dávno patřila minulosti. Nebo snad existují vzpomínky na budoucnost?